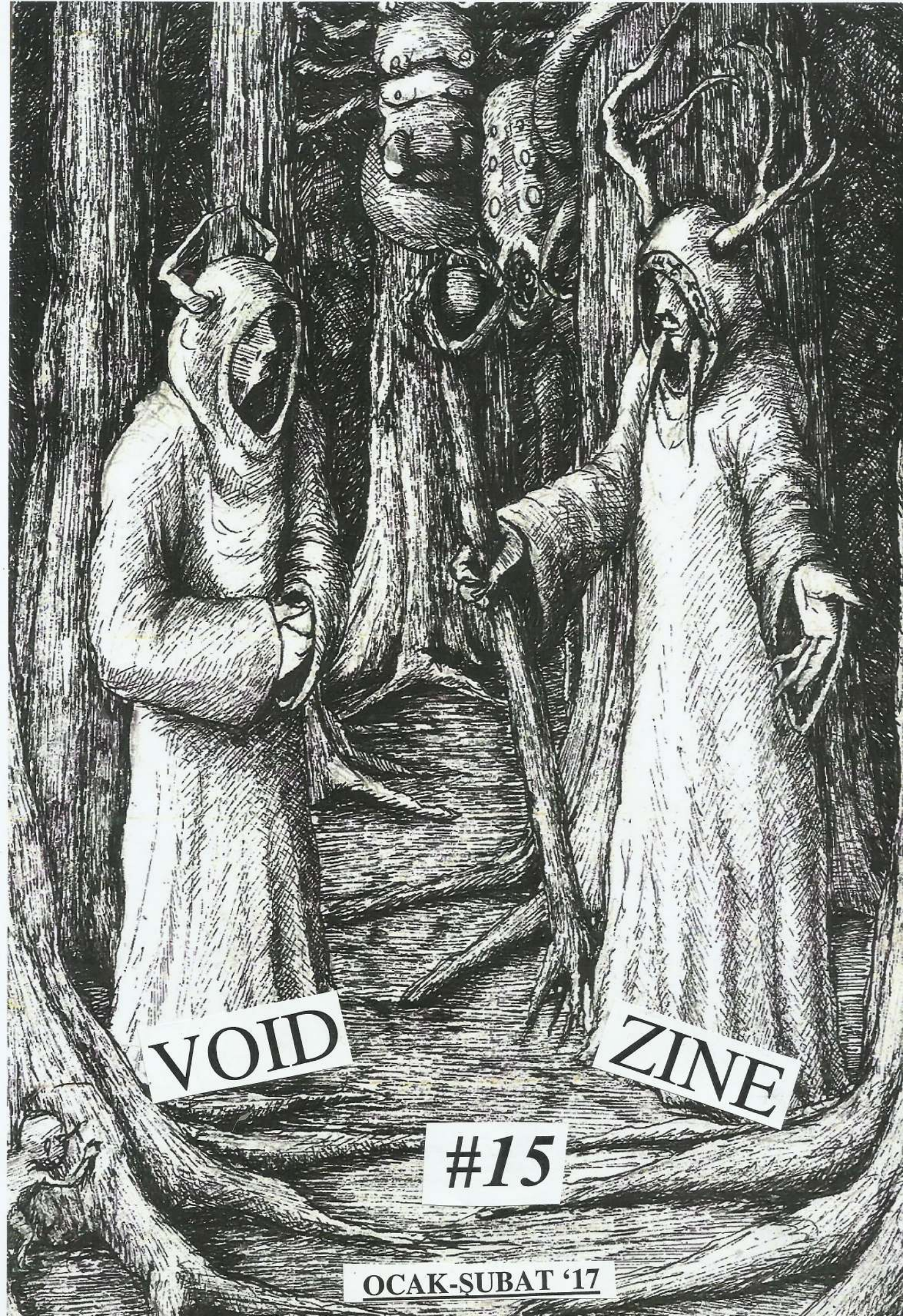

VOID

ZINE

#15

OCAK-SUBAT '17

2017'ye yine şeref verdiniz.

en peygamberinin iş çevirdiği, mucizelerini yarıştırdığı yerçekimsiz ortamda,
yeni HORgörü membaı. artı doz.

2016- akılda kalanlar:

"...terör örgütü propagandası yapmak suçu kapsamında tutuklanarak cezaevine gönderildi."

"... olay yerine çok sayıda ambulans sevk edildi"

.2017'den beklentilerimiz;

Hedef Gösterilenler: Ekin Metin Sozöpek, Emre Varışlı, Sonat Yurtçu, Semih Yıldız, Gizem Aktan,
İlker Artıran, Bahar Kadayıfçı, Ekin Deniz Kaya, Bilal Acarözmen, Okan Yalçın, Hırsız, Uluer Oksal
Tiryaki, Burak Albayrak, Volkan Yalçın, Eren Karatepe

Kapak: Göktuğ Öncü

voidfanzine@gmail.com

facebook.com/voidzine

twitter.com/voidzine

void-zine.tumblr.com

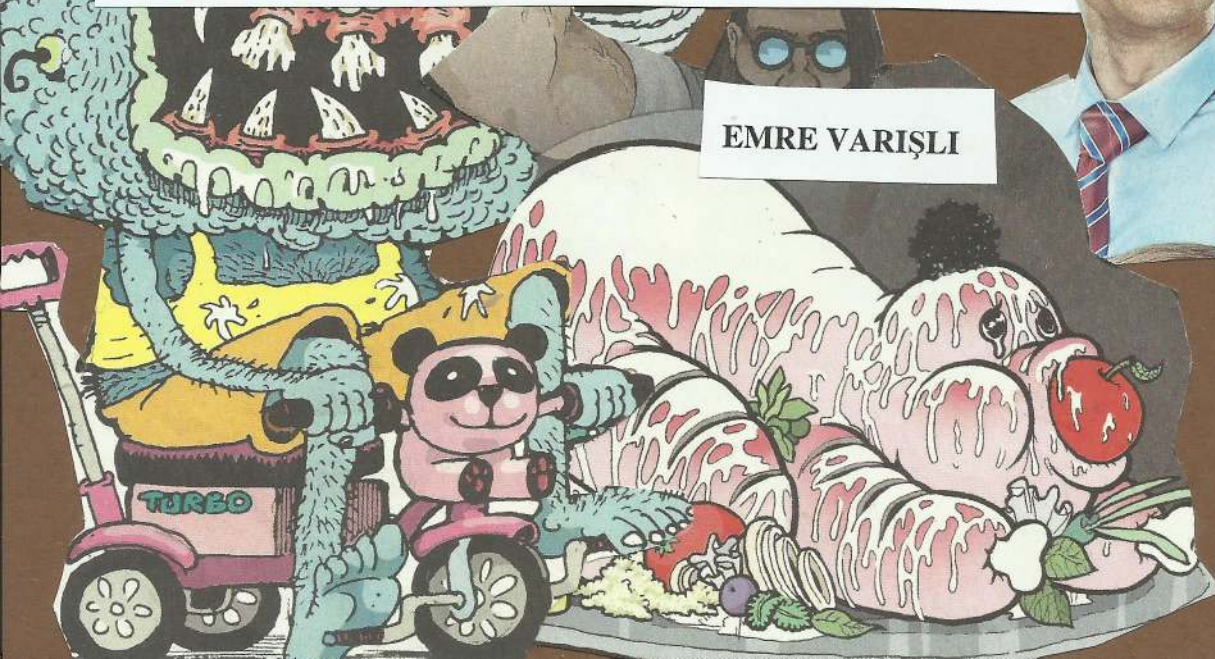
VOID ZINE, 15. SAYI (OCAK – ŞUBAT 2017)

PRÇALIŞMASI

nike ona kendisi olmasını tavsiye etti - o nike alamadığı için evde kavga çıkardı
ve okula gitmedi,
kendisi olmak için tornacıda çalıştı
kazandığı parayla güzel kıyafetler aldı
dünya büyüktü, kıçlar güzeldi, çok yalnızdı ve kola içmek istedi
hayvanı serinletmesi gerekirdi
kendisi olmalıydı, yeni telefon modelinin sloganı 'hayat sokakta'ydı
şehrin tüm panolarında ışıklar yanıp sönüyordu
bütün sinekler boka gider gibi reklama gidiyordu
o sokağa daldı, bıçağını çekti, torbacısını buldu
kendisi oldu bir hapla, bir nefesle
onu kodese tıktılar, onu hastaneye tıktılar
ne yani büyük şirketleri dinlemiyor muydu polisler ve doktorlar?!
karakter gelişimi için takdir edilmedi, yüzü dağıtıldı
dişleri eline verildi, fişleri eline verildi
yeterince kendin olduğun için mavi beyaz haplar
serumlar
morluklar
yatağa bağlamak için kayışlar
dernekler ona kendin ol dedi
örgütsel doküman duygularını sertleştir
onlar daha iyi taşıyabilsin diye bedenini
kafanı uçurabilmeleri için zevkle ve umutla
dervişler asla başka biri olmamanı söyledi
asla başka biri olmaman için seni başka bir odaya kapattılar
ve o dans müzikleri uçurdu seni asla konamayacağın gökdelenlere
asla sağ çıkamayacağın partilerde
şimdi yatıyorsun yerde, ağzından çıkan köpüklerle
oysa her şey yolunda gibiydi dünyanın istediği şey olmuştun sadece

EMRE VARIŞLI

VAJİNAYA

GERİ

DÖNÜŞ

OPERASYONU

İpi çektikçe genişliyor etim

ve sen bir tuhaf sessizliktin

ben de biraz secdesiydim

çocuk siktir git dualarında

annemin

ve arastada o müthiş cenin

patlamasıyla son bulanergenliği

ağbimin.

ve evet, onun orgunu ben kırdım

çünkü o da benim kalbimi kırmıştı

sonra

sigaraya seninle başlamıştım

bilmediğim bir temmuzun

güvertesinde

ilk bir duvara bakmıştık

odada

ana haber bültenleri açtı

odada

bir kadını doğruyordu türk polisi

odada

bir kağıda kanlı

tesellilerini döker gibi

yaklaşıyordum sana

odada;

ahlaksızlığa inanıyordum

kendimi hayra yoruyordum

kendimi sana yoruyordum

elimdeki tütün kırılıyordu

bir mayıs akşamıydı

oğlumu doğradılar odada!

güvercin katliamları

yüksek reyting alıyordu

odalarda

mağlubiyetlerimize sansür hikayeleri

anlatırken overdose

ve zaten prematüre

çocukluk şöyle bir uzadı;

mutlak gençlikle tasarlanırken

son dize mutfak gereçleriyle biter

tabiri caizse

şimdi tam sırası ünlemin

şimdi tam sırası,

histerisi ve kesici aletlerin

ve neticesi mühim değil

gece mesailerinden dönerken

sessizliğin

ter kokusu

sessizliğin kömür kokusu

ter

gökyüzü

taş

makas

surat

mıdır ulan bu!

tam otuz bir yaşında

hiç yoktan iki çocuk başında
bir iki balta yarası gibi

gözleşmişim kendimle sözleşmeli
çalışırken hayatı sikerim derslerinde
pür dikkat izlemekten
yaralı bir aslan gibi tenini
neticede evdesindir

yine bir bahar akşamı
yine bir bahar
aksanı ile iyi niyet temennileri
eşiğinde ikiye bölerken kendini
sadece temmuz
ve aralık mevsimli bir ajanda
kimse girmez kademesine kimsenin
yanlışlıkla
bir odada
acıyla rakı serpmek gibi ciğere
anason tadıyla
döverken
üç yüz gramlık kalbi
mahlas akşamı bu
hiç kimse yalnız dönemez evine'
tilüatları ile seslendirilen
kimin korusu susturabilir geceyi.
Kimin korusu bastırabilir
yaşlı bir köpek gibi özlemeyi
bir temmuzun güvertesinde
gece yarısı ve
her şey sexle başlıyor

şarkılarına inat
gençliğimin balkonundan coşkuyla
atlıyordum

onu bunu siktir et
her santimetre karede sana
gittikçe yaklaşıyordum

ipi çektikçe uzuyordu etim

yürüyerek eve dönüyordum
slogan nedir bilmiyordum
elimdeki tütün hızla kırılıyordu
bir mayıs akşamıydı
oğlumu doğradılar
odada!

İpi çektikçe genişliyordu etim
Ben bir şiire nezaketen başlıyordum.

ULUER OKSAL TİRYAKİ

SERDAR AYDIN

ŞANSI OLMAYANLARI AVUTMAK İÇİN;

Tenekeden bozuk şeytanın işi kırk yıllık hurda, önüne bir kaya çıkıp, naldöken çakıllı yola saptığında, bütün naçiz vidaları zangır zangırtitremeye başladı. Nubar, arka koltukta kıvrıldığı yerden; gece bardamühürlediği gözlerini araladı, lastikler taşları bir süre daha dengesizcezmeye devam etti.

Yörüngesinden fırlamış en sonuncu gök taşının yeryüzüne indiği araziye geçiyorlardı.

Siran yakınları.

İrili ufaklı kozmik darbeler, insanlığın kışkırtıcı havai fişek gösterilerinin aksine; düştükleri yerdeestetikkaterler oluşturmuş, taşlar etrafa yola savrulmuş halde parlıyor-ileride. Daha bir hafta olmamıştı hadisenin üzerinden, bir ay öncekinin üç kilometre doğusuna, dağ yoluna, kontrollü bir şekilde düşürüldüğü duyurulmuştu.

Yetkili 1: "Henüz dünya üzerinde yaşamı imkânsız kılacak bir olay gerçekleşmedi."

Yetkili 2: "Devletler Birliği kontrolü elinde bulundurmaktadır, lütfen taşları siyaset konusu yapmayınız."

Ölümlüler tarafında şu anda; iki yüz bin yıllık nadide türün sonunun geldiğinden endişe duyuluyor, Mars'ta daha bir kral dairesi dahi inşaa edilemeden üstelik.

Arabaları, bozuk yolda, delik deşik bir atmosferin altında düz gitmekte zorlanıyor. Sarı benekli ışıltılı dev taşların arasından geçiyorlar. Evrendetroyalitaşların gıcirtısı son bir yılda, dünya dışı radyo sinyalleri değil, hepsine isim verilemeyecek sıklıkta.. Bazıları -milyon yıl önce olduğu gibi belki de- nedensizce kendi çekim kuvvetlerini yitirerek dünyanın çekimine öylece kapılıyor. İrili ufaklı depremler, su seviyelerinde yükselme, adalar ve sahil şeritleri, şimdiden yavaş yavaş boşaltılıyor, dünya hareketleniyor, bir kitlesel yok oluştan, bir kavimler göçü gibi, yağmayıkım, sokaklarda tek tük insan var, sokaklar alevler içinde, makaralı çamaşırlıklar, hortum, banka hesaplarına su baskınları bekleniyor, dünya yeniden yapılıyor, lazerlerini uzaya tutuyor, kafasını gömmek için yerin dibini kazıyor. Azizlerin el bebeklerinin özel alanları natitanyum bakılıyor. Bütün hayat devam ediyor.

Nubarhayretle doğrulup gözlerini direksiyonu sıkı sıkı tutan Etkin'e çevirdiğinde, gece en son barda ışıkların altında gördüğü yüz. Başında ura çivi, midesine inen nefes borusunda ha kustum ha kusacağım hissi. Balık restoranında bulaşıktan iş arkadaşı Etkin, sarısoluk renkli, timsah gözlerini kocaman ayırmış, direksiyonu sıkarak arabayı yolda tutmaya çabalıyordu, en songece onunla beraberdi Nubar, hatırlayınca öne doğru eğildi. Etkin Nubar'ın sesiyle irkildi.

"Hoop! Nereye götürüyorsun oğlum beni? Saat kaç?"

Etkinbir süre cevap vermediği soruya burnundan nefes alıp vererek güldü, dikiz aynasından bakarak, "Ek işe çıkarttım seni, para kazancan az buçuk, daha biraz yolumuz varsen uyu, torpidoda sarılmış sigara var, onu iç ya da, gerçi bok sigara ama ancak bulabildim. Seçim yaklaşıyor yine, göz açtırmıyorlar kimseyelan."

"Dalga mı geçiyosun? Aranmam olduğumu bilmiyo musun? Beni niye yola çıkarttın? Siktir ya! Ağzına sıçıyım senin ben."

"Seni bulmak isteseler zaten, kimliğindeki çipten anında sıçıtığın delikte de bulurlar, her yerde bulurlar. gerçi sen kırdırılmış mıydın bi ara? Siktiret. Şu işi yaparsak parasını verir kurtulursun hiç yoktan, Daha iyi değil mi? Silahlı bürokrasiyle başa çıkamazsın, saklancam diye evde çürüyeceksin yoksa. Ne yapacaktın evdeallasen? Akşama kadar sürgün şiirleri mi yazacaktın? Çok fazla yazmadın mı? Siktir et şiiri falan. Taş yağıyo amına koyim başımıza, kim okusun şiiri, kim siker dizelerini, giderek artacak diyorlar, yağmur gibi taş yağacakmış. Biraz para koyalım şu işten, Postal'daki akıllı sığınaklarayerleşiriz bakarsın biz de, asansörle yerin dibine kadar iniyosun baya, geçen gün tanıtım filmlerinden birinedenk geldim meydanda, karşısında durdum izledim öyle. Sıcak da olur, manitalar olur, bulurum ben sana da bitane telaşlanma. Götümüz her geçen yıl değer kaybediyor lan. Biz de son nefesimizde, kendine ait şampuan markası olan tiplerden olabiliriz, niye olmayalım, ellerin kocaman olmuş suda dura dura, şuna bak.

"Şşşşş! Başım zonkluyor zaten. Konuşacaksın de mi? Ruhunu iyileştir sen önce, sen durmadan dalavere çevireceksin diye ruhun can çekişio," diye susturdu Nubar. "Aylardır ortalarda yoktun, kafam rahattı. Bir bira içelim diye arıyorsun, kendimi bulduğum hale bak yine."

İki koltuğun arasından ön koltuğa geçerken, "İş ne işiymiş?" diye sordu. Etkin heyecanla iç cebinden telefonunu çıkarttı.

"Levon Margosyan diye biri, bak fotoğrafı bu, adresi bu, "

"Eee, Mişexti Kasabası gözüküyor haritada?"

"Hey! Seni keyfimdten getirmiyorum Yuda! Sen tam olarak bunun için burdasın. Siz bi bayrak altında anlaşsınız diye ikiniz. Şimdi durduk yere muhbir sanıp benden işkillenir herifçi, işi bozar falan. Adama bir zarf vereceğiz, açıp okuyacak onu, bizimle beraber gelecek, bana öyle söylendi şirketten. Basit iş, bu kadar konuştuğuna.. Refakat etcez sadece adamalan, güvenli bir şekilde adamı alıp müşteriye elimizlegötürcez, hem benim bi işim daha var ama o sürpriz."

Nubar torpidoyu açmış, ense kökündentitrete bir hararetlesigarayı arıyor. "Benim umurumda olmaz, ilk trenle dönerim geri, uğraşamam hiç senin işlerinle."

"Orda değil, orda değil arkasındaki bölme, dur." diyor Etkin Nubar'ı duymazdan gelerek, telefonundan torpidodaki elektronik kutuyu aktif hale getiriyor, kapak açılıyor demirden bir zula.

"Ooo! Silahıda varmış, şirket mi verdi? Adam seninle gelmezse çek vur mu dediler? Nere bura oğlum? Dağın başındayız. Manyak mısın beni niye bulaştırdın bu işe?"

"Siran işte bura, sen internetten görmüşsündür ancak buraları, bak getirdim seni işte." Arabanın uzun farlarını dağ yolundan Siran'ın bulunduğu platoya doğru yakıyor Etkin. "Sanal bebeğim benim çıkıp neralere gelmiş yahu, baksana."

Siran, tepeden baktıklarında, uçurumun aşağısında ufalanmış bir taş yığını biçiminde görünüyordu.

Surkent.

Doruklarına kar yağmış Karatepeler, yoksehrin arka tarafında, plastik tatlı, ucuz kremalı pastaları andırıyor.

Surlar ufalanmış bisküvi parçaları.

"Surlar yıkılmış, hassiktir bak. Göktaşından evvel devlet amına koymuştu buraların zaten, birazdan oradan geçcez, daha yakından gör, delik deşik hala kalan evler. Bir zamanlabirent gibi bir kent vardı, hala burada olsalardı, içine girer seni yol boyu susturabileceğim sigaralarından alırdık onlardan, afyon verirlerdi bize."

"Açtılar mı buranın girişini? Güvenlik koridorundan tek sıra boşaltmışlardı. İçeri de ışıklar var sanki. On bini.. Terör faaliyeti deyip hepsini boş bir tarladakatlettiler oğlum, hayvanlarına kadar, ortalıktan kaybolanlar var bir sürü. Gök taşlarını da buraya denk getirip bütün izleri silmeye çalışıyorlar şimdi, hem de sınır komşu ülkelere gözdağı veriyorlar akıllarınca. Bütün emniyet raporlarına, arşivlere doğa olayı olarak kaydediliyor her şey. Bu, bütün gedikli dünyada böyle oluyor artıksanırım.. Kızıl derilileri aç bırakmak istersen bizonları öldürürsün..... Bu adamdan ne istiyorlar peki? Margosyan'dan. Hala adını değiştirmeyen birilerikalmış mıydı? Mişexti Kasabası sürgünlerin kasabası değil miydi? Adamın peşindekiler milliyetçiler değil demi bak? Sikerim o kadar da değil, onlara yardım etmiyorsun?"

Etkin, kafasını üç defa dolanan sargı bezinden fıskıran yağlı uzun saçlarını çekiştirerek, gözlerini yoldan ayırmadan, kızarak cevap verdi.

"Şey," dedi, "Bizim bu adamın kim olduğunu bilmeye yetkimiz yok aslında, yeni sayılırım daha ben de, iki ay olmadı. Dünden beri zarfı açmadım hiç. Şoförü olacağız sadece adamın. Sanmıyorum kötü bi şey olsun, genelde ticari para ya da midesinde uyuşturucugillerden bir top yutmuş bir taşıyıcıyı bir yerden bir yere götürüyor oluyorum. Ama bu sefer, kesin şu meteoritçilerden biridir bu adam, ismi, eski kuyumcu isimlerine benziyor. Levon Margosyan. Baksana, Levon Margosyan"

"Hiç tanımadığın birini alıp adamlara öylece teslim ediyorsun. Ne haltdönüyo lan. Kim olduğunu dahi bilmediğimiz birini mi alıp zapt edeceğiz?" Nubar gözlerini Etkin'e çevirmiş cevap bekliyor. "Doğru anlıyorum değil mi? Bunu istiyorsun benden. Silahı da bana ver ben tutuyum bari. Ne yapıyolar ona peki sonra? Güvenlik Şirketi! Ya anlaşmada parası sizi tutmaya yetmeyen taraf güvende olmayansa?"

"Zehir gibisin anında çözdün bütün tezgâhımızı. Evde dura dura kafayı sıyırmışsın sen, neler düşünüyorsun durduk yerde. Hiç kimse güvende değil oğlum, internetten okumadın mı sen? Kafanı çalıştır biraz be. Sen istesen de istemesen de böyle. Ay, yıldız, dünya tükeniyorlan, gittiğimiz bir arpa boyu yol. Uygarlıktan bir poşet de sen istemiyo musun? Bu sefer benim niyetim ciddi Yuda, sikerler. Ben sana söyleyim; herkes haklı artık, yağma başladabiliyo musun, hiç kimseye güvenme." Çakıllı yolda araba zıpladıkça boynundaki renkli boncuktan kolyeler sallanıyor, sesi gidip

geliyordu Etkin'in. Titreyen çenesini sağa sola oynatarak, "Ama bu zimbirtıları denetleyen birileri vardır muhakkak merak etme. Kurumsal bir şirket bu. Gizli bilgiler bunlar sana söylememeliyim, biz sadece müşterimizle adam arasında bir buluşma ayarlıyoruz, kıl yün tüy geriye kalan onların arasındaki mesele, bunu bil sadece. Sadece ben de değil, bir sürü benim gibi elemanları var şirketin işte. Kötü bi şey çıkmaz, merak etme. Sana da pay vereceğim. Restoranda bulaşık yıkarken başına taş düşüp ölmene izin vermez senin kardeşin, ölene kadar bir köşede zıkkımlanırsın hiç yoktan. Sadece benim bulaşıklarımı yıkarsın. İşte sana sunduğum parlak geleceğin."

"Aki mi yuttun sen? Ağzın yüzün bir tuhaf."

"Hııı, bir iki tane salladım sen uyurken, napıyım, yola çıkmak için, nasıl sürcektim arabayı."

"Kaldı mı hiç?"

"Sonuncuydu valla."

Levon Margosyan zıkkımın kökü bir damla daha içebilse başını yastığa koyacaktı belki, aranmadığı yer kalmadı, bütün tiz sesli mutfak dolaplarını açtı, geceliğini sağa sola savurarak uzun buruşuk bir çubukbütün evi dolaştı, ayak bileğindeki elektronik kelepçenin kırmızı ışığı geçtiği her yeri kırmızıya boyuyordu. Fili acısız öldürebilecek tek damla içecek bir şey bulamadı, şişelerin hepsi son damlasına kadar boşalmıştı. Sonbaharda kurduğu şarapların daha üçüncü ayı dolmamışkenskandiktan birini çıkardı, kelepçenin üzerini battaniyeyle kapatıp salondaki koltuğuna oturdu, sirke gibi üzüm suyundan yüzünü buruşturarak içmeye başladı.

Gıcırtilı bir kapı sesi.

Terlikli, 37 numara ayak sesleri.

"O ayağındakini boğazına taksalar yine de içeceksin, ölene kadar içeceksin bu delikte, ölünce de bir yolunu bulup içmeye devam edeceksin hatta. Evet, gerçekten böyle düşünüyorum artık. Ne hayat. Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Arada boş vakitlerinde kızını düşündüğün oluyor mu hiç?" Arkasından yaklaşan karısının genç sesi odanın bütün duvarlarına çarpıp kulağına geldi. "İçecek bi şeyler alabilir misin bana? Daha sabah sekize çok var, biliyorum saati, evet, çıkamıyorum deliğimden, bana böyle bir iyilik yapabilir misin? Rica ediyorum" dedi Levon yarım açık hırıltılı ağzıyla. Karısı hiçbir şey söylemedengöz kapaklarını kırıştırtarak, Levon daha onu görmeden geri odasına döndü.

"Merakımdan yaşıyorum, bütün bunların sonunu görmek istiyorum," dedi Levon. "Para gerekli tabi bunun için bile, bedava izlemenize dahi izin yok," diye mırıldandı içinden. Ayağına doğru uzanıp baktı. "Gerçekten yaşıyor muyum Mösyö?" diye sordu elektronik kelepçeye eğilip, kırmızı ışık yanıp sönüyordu. "Bilmukabele! Benim de çoğunluk çılgılık atmak geçiyor içimden. Beni dinlediğinizi biliyorum. Sizden bana özgürlüğümü vermenizi istemeyeceğim hiçbir zaman. Bir gün kendi kendinizi yok edeceksiniz."

Gözü uzak duvarda asılı, sayıları olmayan, resmi görünüşlü, siyah çemberlisaatleydi. Her defasında baştan sayması gerekiyor çizgileri. Bir- iki- üç- altı. Ev hapsindendört saatliğine de olsa azad olmasına daha altı saati vardı. Bozukluk çekmecesinden sabahın parasını hazır ediyordu Levon. Şehirde bir iki tek. Sattıklarının parası çürük delik ciğeriyle beraber, alkolle eriyip bitmeye yaklaşmıştı çoktan, sürgünde olmasına rağmen gırtlığına kadar borcu vardı, babasından kalan her şey satıldı, karısının babasının torunu için gönderdiği para hepsine yetmiyor. Bileğinde kelepçesi varken, haftanın beş günükasaba mezarlığını temizleyerek, ellisine gelmiş eski bir siyasi suçluya, ancak cep harçlığı mahkûm maaşı veriyorlardı.

Kızilderilileri şayet doyurmak isterseniz bugün, flütlerine üflerlerken onlar, gitar çalarlarken asfaltın üzerinde; bir poz vermeniz kâfi gelecektir yanlarında durup; birkaç teklik bir yeri yerle bir etmek için eritilip gülle top yapılmıyordu artık. Fatih gemilerini denizin altından götürüyor.

Margosyan salondaki koltuğunun içine gömülmüş vaziyette, ayaklarını sehpaye uzatmış uzun bir süre dalıp gidiyor.

Bileğindeki kelepçeden hışırtılar gelmeye başladığında, bir dijital ses, belirli belirsiz dört haneli bir sayı söyleyip sustu. Levon şaşkınlıkla toparlanıp bacak bacak üzerine atarak kulağını kelepçeye yakınlaştırdı. Son dönemlerde hayali ve gerçeği ayırmakta güçlük çektiğinden şikâyetlerine bir yenisi, yine akli bulanmıştı, oyun oynuyordu. Daha önce televizyon, çaydanlık ve mutfak tüpünün seslendiğini duymuştu. Yanılıyor olduğunu düşünenecekken, ses yeniden belirdi kelepçede; sayıyı tekrarladı. "Buluşma yeri Palaska'da, eski tütün deposu. Bütün oyuncaklarını yanına al! İlbaharda usul usul yürü; Toprak Ana hamiledir."

Levon vakit kaybetmeden sayıları kelepçeye tuşladı ve kıskaçlar bir anda bileğini bıraktı, kelepçenin kırmızı ışığı söndü.

"Oyuncaklar.. Usul usul yürü.. Toprak Ana" Şaşkına dönmüştü.

Bu BAB'ın işi olmalıydı, "Yazılımı hacklemiş olmalılar," dedi. Gözleri parladı Levon'un.

"Bana ulaşacaklarını hep içimden geçiriyordum." diye düşündü. Elinde kelepçeyle oynarken; "Yeniden harekete geçmişler, duymuştum bunu, tetikleyici için bana ihtiyaçları var."

Dokuz yaşında bir minyatür gözlerini ona dikmiş olduğunu görünce aniden kelepçeyi arkasına gizledi, bir süre bakıştılar, hiç sesini çıkarmadan gelip babasının karşısına oturdu. Levon merak ediyordu, kesin bir şey olmuştu da toplanma kararı almıştı örgüt, kızına gülümsüyordu. Yirmi yıl sonra mı? En sonuncu rafa kaldırılan meclisi vurma eyleminin üzerinden yirmi yıldan fazla olmuştu. Onca yıllık emek, sığınağa yediğimiz baskın, silahın kaçırılışı. Elimde silahın tetikleyici sıvısıyla yıllarca bekledim. Kesin bir şey oldu.

Radyonun sesi sessiz salonda cızırtıyla Levon'un meraklı parmaklarının ucunda kanaldan kanala dönüyordu, gece yarısı haberleri haberlere ve son dakika gelişmeleri, eşik bekçilerinin halk için seçkisi, haber maratonuna hoş geldinizler.

"Kalkan Operasyonunda bin dört yüz ikinci gün: iki muhalif şehit oldu, sekiz muhalif yaralan..kışhhşşp..Hükümet başkanı geri adım atmayacaklarını s..şşşkhk.. 134.'sü düzenlenecek olan Böldürtmeyeceğiz Mitinginin ertelenmeyeceği açıkla..tşşşihhk..Dünya Ban..kışşşp..başkanın onayını bekleyen sürprizlerle dolu anayasa paketiparlemento tarafından..hükümetler bu konuyu ciddiye alıyor ve tehlikeli bir çarpmayı önlemek için gerekli tedbirleri almaya çalışıyor. ABD'nin Uzay ve Havacılık Dairesi NASA bu amaçla Ocak ayında Gezegen Savunma Koordina..kışhhşş..Işık ve ses patlamaları gökyüzünde..şşşshk..Tanrının günahkar dünyaya attığı taşlar köylüleri hem meşhur hem zengin etti."

Bir anda radyoyu kapatıp sarı uçlu iki parmağıyla duvarda ailesinin fotoğrafını gösterdi, anne ve babasının kucagında küçük Levon bebek.

"Berbat ninnilerini dinlememek için hemen uyurdum ben biliyor musun?" Dili alkolden pelteleşmişti, zor dönüyor."Bütün bebekler ninnileri sıkıcı ve tekrar eden bulur, bu yüzden uyur. Kocaman oldun artık,kötü akraba ninnisi söyletme bana lütfen."Kızıgözlerini ona dikmiş ses çıkarmadan karşısında pijamalarıyla oturmaya devam ediyordu."Görüyor musun? Herkesin neyin peşinde olduğunu görebiliyor musun? Duyabiliyor musun güzel kızım? Sabahtan akşama kadar ağızlarına bir şey tıkmayı arzulayan tavuklar ne yapıyorsa yapmaya devam ediyor hala dışarıda.Bizi içeri hapsettiler. Halk, ölümsüz padişahın ayak tırnaklarından yana, halk bilime heyecan duymuyor, halk devlet fonuyla muhbirlik biliyor." Ağzından son çıkan cümleyi yuvarlayıp bir anda bunun zamanı olmadığını düşündü ve toparladı kendini. Sarhoşsun yine Levon dedi içinden."Uyumana devam et hadi sen.Sarıl bana bir, sarıl. Çaresizliğe kapılmamayı dene, dinozorları düşün." dedi kızına.

"Yarın okula gidecek miyim baba?Hep evdeyim. Evde durmaktan çok sıkıldım artık."

"Hayır, kızım malesef." diye cevap verdi Levon. "Bir süre daha.. Çok az kaldı, yakında özgürce gidebileceksin. Her şey eski sadeliğine dönecek."

Bunu ilk defa yürekten söylemişti Levon.

Kızı odasına girer girmez,arkasından aceleyle ayaklandı hemen, sessizce arka bahçeye dolanıp çınar ağacının dibini kazdı, ağzından gecenin karanlığına duman çıkıyordu, bir metre derinden gömdüğü kutuyu çıkarıppardösüsünün cebine koydu.Etrafına baktı. Sürgün gönderildiği kasaba. Dönüşte ilk iş, evet yine de buraya geri dönecekti, başka nereye gidecekti,bahçeyi elden geçireceğim, diye düşündü Levon.

Tel örgülerin arkasında boyunlarına kadar kirece bulanmış zayıf gövdeli uzun ağaçların yemini su götürmez. Sanki yerin altında Da Vinci'nin incelikli tasarımları, kırırdayanın bacaklarını bileklerinden koparacak olan halka biçiminde mayınlar var. Toprak solucanı. Serin mevsim. Ağzdan ağza mayın tarlasında kazarak ilerle.

Evinden çıktığından beri Levon Margosyan'ın içinde tekrar harekete geçmenin sevinci vardı.

Mişexti Kasabası'nda- gün ortası.

Rüzgar.

Kavak ağaçlarının hışırtısı.

Arabadan inip, kasabada Levon'un adresini aradıkları sırada, iki sokak arkada gündüzün gözüne arabanın tekerleklerini ve motorunu söküp bir ambarın içerisine götürmüşlerdi. Burası mayınlı bölgeleri çıplak elle temizleyen çocukların yurduyada.

"İşte başladı yağma, arabamızı çalmadılar, yağmaladılar oğlum! Şurda gelmişsin hala kem küm ediyosun. Gitmek mi istiyorsun? Senin gibiler ağız kokusunu iyice içine çekmeden duramaz zaten, boş versene. İçkin bitti tabi senin. Git tabi, dön, vereceğim para. Valla..Lağım faresi gibi yaşa, siktir git! Ben sana ihtiyacım var diyorum..sen; sen her şeyi batırdığın gibi bunu da batırdın."

"Uzatma hadi ya, bana bilet parası ver sadece, eve gidiyorum. Beni buraya sen getirdin. Beş param yoktu benim." diyor yola doğru yürürken Nubar. Beyaz badanalı gecekonduarın arasında, kesin bir ifade var yüzünde. Etkin arkasından bağırtısı duyuluyor.

"Sen o kadar senelerce çalıştın, kendine bir hayat kurdun, mümkün değil, katiyen bunu riske atmamalısın, git tabi, kim olsa bırakamaz seninki gibi bir hayatı..Tam olarak sefil hayatının hangi kısmını riske edemiyorsun?"

Firuze Margosyan, kocasının sabaha karşı evden çıkışını daha önce hiç görmediği arkadaşlarına bezgin bir ses tonuyla geçtiği özet, kapıyı yüzlerine kapattığında Nubar'ın ağzından çıkan ilk cümle geri dönmek için.

"Bütün hikâye bana patlar, son iki işimi batırdım zaten, belamı sikip kıçıma tekmeyi basarlar, bir şekilde adamı bulup bizimle gelmeye ikna edeceğiz."

"Ne oldu? Taş yağıyordu kafamıza hani? Yok edilmekten mi korkuyorsun şimdi."

"Trenle gideriz diyorum bak Palaska'ya, oradaymış işte, sen de duydun kulağınla, otostopla bile akşama kadar orda oluruz, kızı duymuş eski tütün deposuna gideceğini, ben biliyorum orayı. Geçen yaz benim kızla beraber gitmiştik. Önce bulalım adamı, bu defa kodese tıkarlaryoksa, hiç olur, üçüncü saat ihlali yapışmış bu."

"Onu niye aradığını dahi bilmiyorsun."

"Biliyorum be, nasıl bilmem."

Kompartımanda yalnızca ikisi, bir torba alkol aralarında, karşılıklı oturuyorlar. Tren elektrik direklerini ve ıssız vadilerin ortasında peydah olmuş uzun karanlık dağ geçitlerini geçerken güneş batıyor. Kuzeyde burunlarının doğrultusunda Palaska, arkalarında Postal kalıyor. Eyaletin en yüksek tepesi, iki şehrin sınırlarının birleşip yükseldiği bölge, sönmüş bir volkandan kalan lav birikintisi. Eskiler şeytan sofrası diyor buraya, buralarda bir yerde şeytanın ayak izinin bulunduğu inanılır. Şeytan şehre giderken tam buradan geçmiştir.

Nubar, ton balıklı sandviçini ısırp cin şişesini kafasına dikerken her şeye ikna olmuş görünüyordu, Etkin'i dinliyordu. Vücutları alkolü emdiğinden beri, aynı şeyleri tekrar tekrar bağırarak konuşmaya başlamışlardı.

"Bunu bilip hepten benden kıllanmanı istemiyordum işte, 2000 olaylarında.casusmuş adam, ev hapsindeymiş şimdi, kaçmış işte sen de duydun. Biz onu alıp dostlarının yanına Postal'a götürecektik. Akli yerinde değil diyor kadın baksana, kelepçeyle konuşuyormuş. Geçmiş davaları peşini bırakmamış bir türlü yordamlarını sikiyim, devlet sürekli dalga geçer gibi halaensesindeymiş, delirtmişler adamı, al işte sana elektrik verilen deli siyasilerden biri daha. Benim dayım da böyleydi biliyor musun, 2000'de alıp, ne yaptı lan size bu devlet sorgusunda delirtmişler bizim bunu, gözleri böyle bak, şaşıydı çıktığında, evde akşama kadar bütün işi elektrikli aletlerin içini açıp onlarla oynamaktı.. Arada ot götürürdüm, beni severdi, adı Naki'ydi, hiç unutmam. Devrimi göremeden öldü, dünya dışı kötü niyetli yaratıklardan bahsederdi hep."

"Dolap çevirmene ne gerek vardı oğlum?Sikiyim seni duramıyorsun. Durduk yerde illa bir bokluk çıkartıyorsun. Sana hiçbir zaman güvenemiyorum sırf bu yüzden."

"Lan hani bizim restoranın karşıda Güven Hırdavat vardı ya, onun sahipleri..Adamlar sofrada ağızlarında lokmalarını çiğnerken vurulmuşlar geçen gün. Masada beyaz bir örtü var. Baba oğula bir şarjör boşaltmış herif.İkisinin de kafası tabağın içine batmış, yemek, kan oluk olukbeyaz örtüye taşmış, alacaklılarına karını sat öde mi demişler ne demişler. Dan!! Dan!!"

Kompartımanın sürgü kapısı açılınca konuşmayı aniden kesiyorlar. Külhanbeyi İki özel güvenlik, ellerinde tabletleriyle kapıda beliriyor. "İyi akşamlar beyzadeler! Dan!! Dan!! Ne oluyor? Afiyet olsun"Nubartelaşla, yayıldığı yerden doğruluyor. Etkin'le bir an göz göze geliyorlar. İçkileri saklayacak vakitleri..Güvenliklerden akıntılı sivilce gibi olanı, "İşlem yapmak zorunda bırakmayın beni, beyler trende alkol yasak! Hangi devirde yaşıyorsunuz?" diyerek eğilip poşetteki son şişe içkilerine el koyuyor. "Nasıl soktunuz bu kadar şeyeyi merak ediyorum." diyor arkada bekleyendiğer uzun boy güvenlik, gıdığını çıkartıp uzun süre tabletinde parmaklarını sağa sola kaydırıyor.

Birazdan kimlik bilgileri kontrol edildiğinde, Nubar'ı ilk istasyonda önce gar güvenliklerine teslim edecekler, sonra en yakın azınlık bürosunagötürülecek, en iyi haliyleeyaletten sınır dışı edileceğini düşünüyorNubar ya da biraz ev hapsi.Etkin, içinden, en iyi haliyle sınır dışı edilir diyor. Kefaretini ödeyecek parayı bulamazsa üç yılını hapiste geçirebilirNubar.

Ya da kaçtığı için direk fare deliğine sokarlar.

Güvenliklerkimlik kontrolü yapmadan sürgülü kapıyı yüzlerine kapattılar."Sesiniz çıkmasın beyler, kemerlerinizi de bağlayın." Nubar rahatlayarak tekrar kafasını arkaya yasladı.Palaska'ya daha iki durak daha vardı.

"Bu,mermer kafalı özel güvenlikler bile kimlik kontrol edebiliyo artık Yuda." dedi Etkin. "Görüyor musun?"

"Uzayda nükleer silah kullanımı ve denenmesi serbest."

Palaska sokaklarında ibadethaneler, hanlar, imparatorluk dönemi tarihi yapılar,hızla yükselen gökdelenlerin arasında kariyer sahipleri,beş saray, beş saray soytarısı, sabah erken vakitten itibaren sıradan bir günün hareketliliği var.Kültür deryası, politika kethüdası, eğitim, finans, ticaret ve endüstri merkezi. Dar sokaklarından geniş bulvarlarınakargaşa, gece yapılan bir oturma eylemi içinzırlı araçları gezdiriyorlar bugün. Fırtına, ağaç dallarını birbirine dolandırıyor.Silahlı kuvvetler,panzerler meydandaki saat kulesinin etrafında yere saçılmış yaprakları çığnıyor. Şehrin her tarafını alt üt eden tramvaylar bugün çalıştırılmamış. Vapurlar iki yakayı bir birine bağlamıyor.

Gök taşlarından sonra Palaska'ya bir haftadır aralıksız sıçan yağmuru yağıyordu,askerin rutin fener alayı rap rap yürüdükçe su alıyor,şemsiyeleri nedense yoktu. Çamura bulanmaları en iyisiydi. Etrafta deprem karmaşasına rağmen her türlü fanatizm, büyük evleri olan aileler, kutuda yaşayanlar, giyotinli idamları çembere alıp, bir halay, nefeslerini tuta tuta durmak isteyecek eşraftan hemşehri insanlar vardı.

Kırklarının sonunda, derisi üstü toz kaplı bir halıya beziyor Levon'un. Damarları derisinin altından seçilecek kadar beyaz tenli, cansız yaşlı bir dev, pardösüsünün altında terliyor. Safran rengi kazağının boğazından kırmızı gömlek yakaları aşağı sarkmış,kanı çekilmiş, Kuledibi'nde bir camekânın arkasında kahvesini yudumlarken, bütün insanlara

yabancı.Rakun bakışlı bir komiserle göz göze geldiğinde, gözünü kaçırdı. Aniden korkuya kapılıp elini koyacak bir yer ararken kahvesini devirdi, garsona seslendi. "Af buyurun mösyö! Afedersiniz. Hay allah. Kusura bakmayın, uykusuzum biraz. Bir ton balıklı sandviç alabilir miyim? Yeni bir kahve bir de. Özür dilerim."

Can, ırz ve mal emniyetini korumakla görevli sivil muhafızlar her köşeden dönebilir, Levon'u kolundan tutabilirdi. Çatılarda,vericilerin hepsini birer keskin nişancı olarak seçiyordu gözleri, camın ardından geçen bütün herkesi kanun koyucuların koynunda beslediği muhbirler olarak görüyordu. Ağaçlara boy boy fotoğrafı asılmıştı. Daha dikkatli olmalıydı. Endişe ve vesvese içerisinde uzun uzun ortalığın sakinleşmesini bekledi, iç cebini kutusunu yokladı, kutu yerinde duruyordu.

Sandviç yerine tavuk döner getirdiler, Levonitiraz etmeden yedi.

Kuzey Denizi bir eğri çizerek saplanıyor, şehrin soğuk uçlu kasaturası, ortadan zarif estetik bir hamle çizikle şehri ikiye bölüyor. Hava,Kuledibi'nden aşağıya yüksek kaldırımları inerken,beton sahillere kadarkararmak üzere. Kirli gri fabrika bulutları, kısa mesajla bomba ihbarı, kodlanmış yüz tane yere tüküren adam yokuşu tırmanmakta, yüz tane açgözlü aşağı doğru ihmekte.Yüz tane cürretkar kodlanmış, yüz tane yazılımı ince ince işlenmiş tacizci, derhal o bölgeye!

Margosyan, geç kalmanın telaşıyla, hızlı adımlarla insanların arasından geçip sokaklara, yokuştan aşağıya, hurdalarla dolu ıssız bahçeden,üç savaş görmesine rağmen ayakta kalan eski fabrikanın içerisine girdiğinde, şehirdeki askeri kalabalığı ancak geçebilmişti. İçeri girer girmez gözleri Hasan ve Sinan'ı seçti uzakta, dört tanımadığı adam daha oradaydı, hemen sonra onların da direnişten olduklarını öğrenecektiLevon.

"Ahparik!" dedi ikisi bir ağızdan.

"Sizi de mi? " dedi yanlarına yaklaşırken Levon, karanlıkta çok iyi göremiyordu Hasan ve Sinan'ı. "Yoldaşlardan yıllardır haber alamıyorduk." dedi eski dostlarına sarılırken. "Eski karargâhta niye toplanmadık?Hala oradan haberleri yoktu. Tetikleyici yanımda bu arada, yirmi sene toprağın altında sakladım."

Sinan boğazını tutarak gırtlığından bir sesle "Sende miydi oahparik? Acaba onun için mi buradayız? Yıllar sonra silahı mı buldular dersin. Ne işe yarar ki şimdi? Meclisin nerde olduğu kimse tarafından bilinmiyor bile."

"Eee diğerleri nerede?" dedi Hasan. "Bu kadarımızı çağırmadılar değil mi?"

Fabrikanın dev kolonların arasından yanlarına doğru yürüyen iki kişi daha göründü.

"Eylem! Yılmaz!"

"Heyt be, şu hallerine bak, nasıl yaşlanmışlar!"

"Sizi hangi kasabaya sürdüler?"

Yoldaşlar hasret gideriyorlar, rutubet kokuyor, eski günlerden konuşmanın ortasına daldılar, tartışacak kadar derine gittiler. Bölündüler. Hepsi uzun yıllar deney tüplerinde bekletildikten bir vakit sonra, yenidünyaya laboratuvarlardan salıverildiler.

"Gelmezler tabi.Hepsi unuttu. Hepsi kompradorların kapısında uşağı oldu çıktı. Ne halt ettiğimizi hatırlayan bir fraksiyon var mı şu gezegende?Hepsi sindi bi kenara, en uzun yaşamı düşünüyorlar. Oportünist lavuklar! Borsacı oldu hepsi.Kağıt alıp satıyorlar piç kuruları."

"Yeterbe abi! Kırk yıldır aynı şeyleri söylendin de söylendin." diye Yılmaz'ı susturuyor Sinan. "Biri dalga mı geçiriyor bizimle? Neyi bekliyoruz hala?"

Eylem, ikisinin arasında, "Durun bi ne olduğunu anlayalım önce."

Bir süre hiç kimse çıt çıkarmadan fabrikanın orta yerinde öylece durdular, etrafa bakındılar.orta yaşlı, sayıları onu geçkin,ceza ve işkenceden yoldaş.

Çok geçmeden, bir mikrofonaüflendiği duyuluyor fabrikanın içerisinde, hepsi kafasını yukarı doğru çeviriyor.

"Yayın başlıyor, ekip hazır! Bırakın eğlenmeyi, onların seslerini hemen yayına vermeyin sakın. 3, 2.."

Palaska Yüksek Hızlı Tren İstasyonu. 2. Peron.

Şehrin hilelerinden biri, paslı bir istasyon kapısı harikalar diyarına açılıyor, bu yüzden güvenlik önlemleri en üst seviyede tutuluyor. İnsanları yararak hızla, önde Etkin arkasında Nubar gardan çıkıyorlar. Etkin kafasındaki sargı beziyle bütün herkesin dikkatini çekiyor.

Serin mevsim dönemi.

Nubar ellerini yumruk yapıp içine üfleyerek ısıtıyor.

Etkin'in şarjı bittiği için ikidir dönüp dolaşıp aynı yere çıkıyorlar. Yağmurun altında zor yürüyorlar.

Nubar, ben artık yoruldum, deyip arka sokakta bir bara girdiğinde;

Ekranı gördükleri, duvarın dibine dizilmiş beş kişinin üzerine spotlar açılmış, flaşlar patlıyor, drone kameralar çatıdan aşağıya doğru üzerlerine süzülüyor. Fabrika bir anda südyoya dönüşüyor.

"Nubar!!Nubar! Margosyan bu." diye omzundan salladı Nubar'ı Etkin, önüne geçip, "Bu o değil mi?"

Suratı bir bok çuvalı gibi aşağı sarktı Etkin'in.

"Biri duyacak ismimi söyleyip durma şurda, salak mısın? Evet, fotoğraftakine çok benziyor."

Ekranı, tek tek beşinin de üzerlerini eşyalarını ortaya çıkarttırıyorlar. Birer karanfil tutuşturuyorlar ellerine. Hiçbiri ne olduğunu anlayamıyor.

"Bu 2000'den kalma şeylerle mi devrim yapacaktınız beyefendi? Yoldaş Levon'du değil mi?" diyor sunucu.

"Oymuş gerçekten de. Anlamadım hiç. Ne bu şimdi? Sizin şirketle bir alakası var mı bunun?"

"Yok be, baksana adamlarla dalga geçiyorlar resmen. Belli ki eğlenmek isteyen bir grup memur işgüzarlığı, TV şovuna dönüşmüş, hala eğleniyorlar. Ben izlemiştim bir bölümünü bu programın, hatırlıyorum; şaka programı bu, o defa da eski muhalefet partisi liderleriyle taşşak geçiyorlardı. Şansıma sıçayım ben."

Yazılımın hacklendiğini düşünen ev hapsindeki BAB'lılar, kelepçelerinden kurtulur kurtulmaz, sabahı beklemeden eyaletin dört bir yanından, sürgün kasabalarından Palaska'ya doğru harekete geçmişti. Akşam saati tütün deposundaki buluşmaları, televizyonda canlı yayında.

"Merhaba sevgili ekranın başındakiler! Kâinatın en çok izlenen reality şovu Sıcağı Sıcağına, sizden gördüğü yoğun desteklerle hep bir numara, hep bir numara olmaya devam ediyor. Bugünkü yayınımda eski BAB'lı beş saygın üye bizlerle. Efendim kimdir bu BAB? Nereden geliyorlar? Kendilerine barış adımı atmak için, bir şaka hazırladık. Sıcağı Sıcağına karşınızdayız. Bir çoğunuzun hatırlayamayacağı kadar eski, bu partizan örgütün.."

Barmenin televizyonun sesini kısmasıyla bardaki uğultu yeniden dışa vurdu. Hiç kimse asla bir daha ekrana dönüp bakmadı.

Ekranın altında bütün gece hiç durmadan kayan çürük vişne rengi kırmızı yazıyı hiçbiri okumadı:

"Son dakika: Atmosferden geçmesi beklenen yeni göktaşı için tarih verildi, 2 Kasım Cumartesi 2019, tahmini düşüş saati 09:00 olan gök taşının güvenli bir şekilde, yine Siran sırtlarına düşürüleceği açıklandı. Atlasın o bölgesi, güvenlik

gerekçesiyle iki ay boyunca geçişe kapatıldı, Siran'da, operasyonlardan sonra evlerine geri dönüş yapanlara depreme ve heyelana karşı kendilerini korumaları ve şehri boşaltma çağrısı yapıldı."

Stereoskopun kliklerine hızlı hızlı basın;demokrasiyle örülmüş kazak bir ülkeye kuşbakışdürbünün birinci karesinde, hamam valileri, bar, gece;Nubar ve Etkin en köşedeki masada içiyorlar, Etkin sakız çiğniyor. Klik. Sabaha kadar cin. Klik. Kadavraların el ele tutuşarak oluşturduğu der top gök taşları,Klik. Uzayda en önemli nokta. Palaska Azınlık Bürosu, sabah, yolun karşısındaki çakallık kursu, yanındaki okul.

Okul duvarlarının içerisinde zehir uçlu usturalarla tıraş edilmiş çocuklar toparlanıyor, gırtlaklarını yırtarak yanmış bir ülkenin tüyleri diken eden marşını ağızlarından duman yapıp çıkaracaklar. Yanaklarında soğuktan kırmızı, derin kolda ikiyeşerli sıra, ülkelerinin asil rengi olacak. Saygı duruşları iki dakikaya çıkarılırsa yarınlar umutla bakacaklar, okullarının demir kapısı, milliyetine düşkün tarih öğretmenin öğrettiği tarih üzerlerine kapanacak. Ülkelerinin demir kapısı.

Palaska Azınlık Bürosu.

Okulun hoparlörlerinden gelen milli marşın sesi.

Çocukların hoparlörleri bastıran enginleri yırtan sesi.

Kendini beğenmiş, kibirli devlet memurlarının sabaha karşı uykulumesaisi.

Ayakta,marşa saygı duruşunda yeni işlem.

Evraklar hazırlanıyor.

Yabancılar, yabancılık, farklı olanın dosyaları, paraya çok acil ihtiyacı olanın gammazı.

Etkin,Nubar'ason içkisini, son ton balıklı sandviçini ısmarlayıp, sızdığında meydandaki azınlık bürosuna memurların odasındaki koltuğa götürüp bırakıyor onu.

Hükümetin azınlıklara uyguladığı asimilasyon politikası, vatanseverlik yasası;bu tür modern kelle avcılığına, ya da halk arasında denildiği gibi muhbirlere iyi ödeme yapılmasının önünü açıyordu. Etkin, Levon'uprogramcılara kaptırmısaydı şayet, cebine on bin dirhem fazladanindirecekti. Nubar, tek başına ancak üç binlikbir çek etti.

Misafir Koşuşu.

Tahta bankın üzerinde kafa derisi kokusu.

Nubar kıvrıldığı tahtanın üzerinde gözlerini araladı.

EREN KARATEPE

DIŞ SAVAŞ KANISI ÇIĞIRTIĞINDA ÇIKAN ÇIĞA
BAK SANA: dıkşndıkşn!!KAN!ak..

Kırmızı bir mataranın en güzel yanı şu ki:
içenini madara edecek su kir-
liyse de gözüküyor yada HEMOGLOBİN.
güneşdoğmuyorolamaz yavaşlığında bence yapay
ışığın bir materyalistliği pay.

Ve yavaşlığında onun askılı hızı
patlıyor buEtrafa mor bir füyün çayı gibi umutedilebilir krediler
taksitliyor.

(Bulutun rengi beyazı kıskanmaya denk?) İşte tam böyle
Olmasının en büyük faydası şu ki ardı
gözükecekse bile saydamlığı aldatarak aydınlığı ağlatıyor ol-
ması, karanlıktan ok çalmasıyla yay.

Taç disky! onun krallığını taçlandırmanı sağlayacak *evlilik mp3üdür*
Yok deve! Demeden önce hörgücündeki hücum
gücünü hor görmemeyi öğrendiğin

anda tam saha presle de birlestirildiginidüsün& RAKİP ÖLÜR
Kramponlar dökülürtürlüsü öbür yarı alana bakan dilimi PASTALAŞIR ve bu
yapışkanlıkta hassas pas yapmak zorlaşırsa türlü türlü söylentiler dolaşır ayağına
bi de buna mı uğraşacaksın?!?!
Ama işte neticede sen skor tabelasında maçı kazanır ve spor medyasında-
sın-ama işte. Arkasına saklanacağın kazağı görümcene ördürsen iyi yaparsın
enişte.

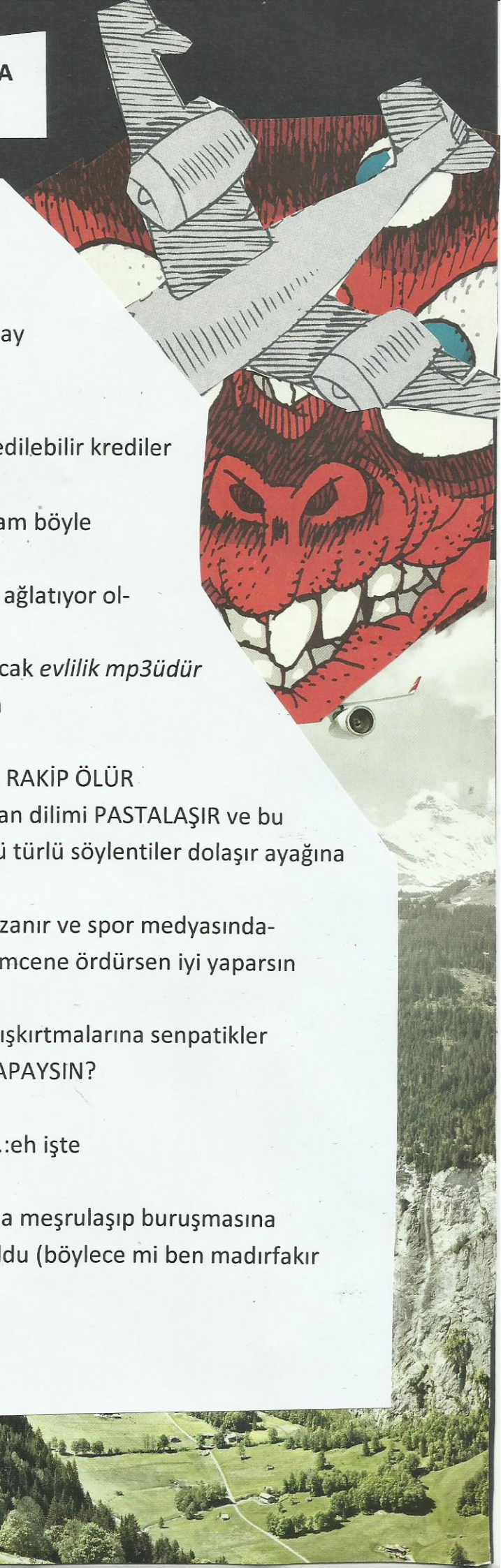
İyicene öldüğünden emin olmadan örümceğin fışkırtmalarına senpatikler
öremezsın o hep beklemiş gibi ÖYLE DURMA NAPAYSIN?

Nemlenmiş derimden babağneler bekleyemem.:eh işte

Yarına bandajla açılacak yaranın yüzme yarışında meşrulaşıp buruşmasına
mymom'ın cevabı brushyourteethyoufucker! Oldu (böylece mi ben madırfakır
oldum) ?

Sanmam

aslında insanlığın böyle

Tarafları var. -Bedava olunca aşk paketlemesi daha keyifli olması-
Teknik bir mesele.

*Direktör hala pastasahanın hasta ve sağlam hatlarla çizilmiş adeta bir
hattı nakışlılığıyla erilmiş*

*Kumandanı ve patronun pantolonunun kumaşı kadife mi? Keten sağolsun
toprağa düşen her terden terör*

Sorumlu ve bumerang gibi attığım kahkaha geri geliyor boğazımı sikiyor

Ben bir yavru kaplumbağayım

Ben bir yavru kaplumbağayım

*Puştluk parayla ve ben gururlardayım. Zengin olmadığım çok az farkla asfalt
ağladı*

*Kabahat işlemişlerdi sattım köpeğimle kuşumu bu şüphesiz hoş olmadıysa da
Evdeki sessizlik bitler ve sineklere huşu yarattı.*

U torrent bana vizyon sağladığı için bir sinegöz kıskançlığında fil kadar kilo

Kalmama sebep olacak kadar mısırı patlattım ve televizyaya sızdım

Savaş muhabirlerine mesela çekim esnasında

*Patlayan bombayı çektikleri esnada **ne haber** yazılı bir pankartla görüntüyü
sansürledim işte ben huyum.*

Ne kadar tarifsiz kötü olduğumu richierichpiçi anlatsın.

Meta olmamın en güzel yanı şu ki:

Kendi çıkarcağım dergide yakında logolaşmış benliğimi bir bokmuş gibi sunabış,

Kuyudan çıkardığım su ki şiire uymadığından tam kalbini

bir kurusıkıyla vur sıkıysa; üstelik kurumadan bu çarşaf lar suratına attığım
şaplakla

şapşallaşıp döndün evcil hayvana ve al sana kuru mama başkan!

Anlat bunu kurmaylarına!!!!

vahvahvayvayahahayay!

Bu ebeple yazar olmayan benim yankısı olarak bu yazan ulağın

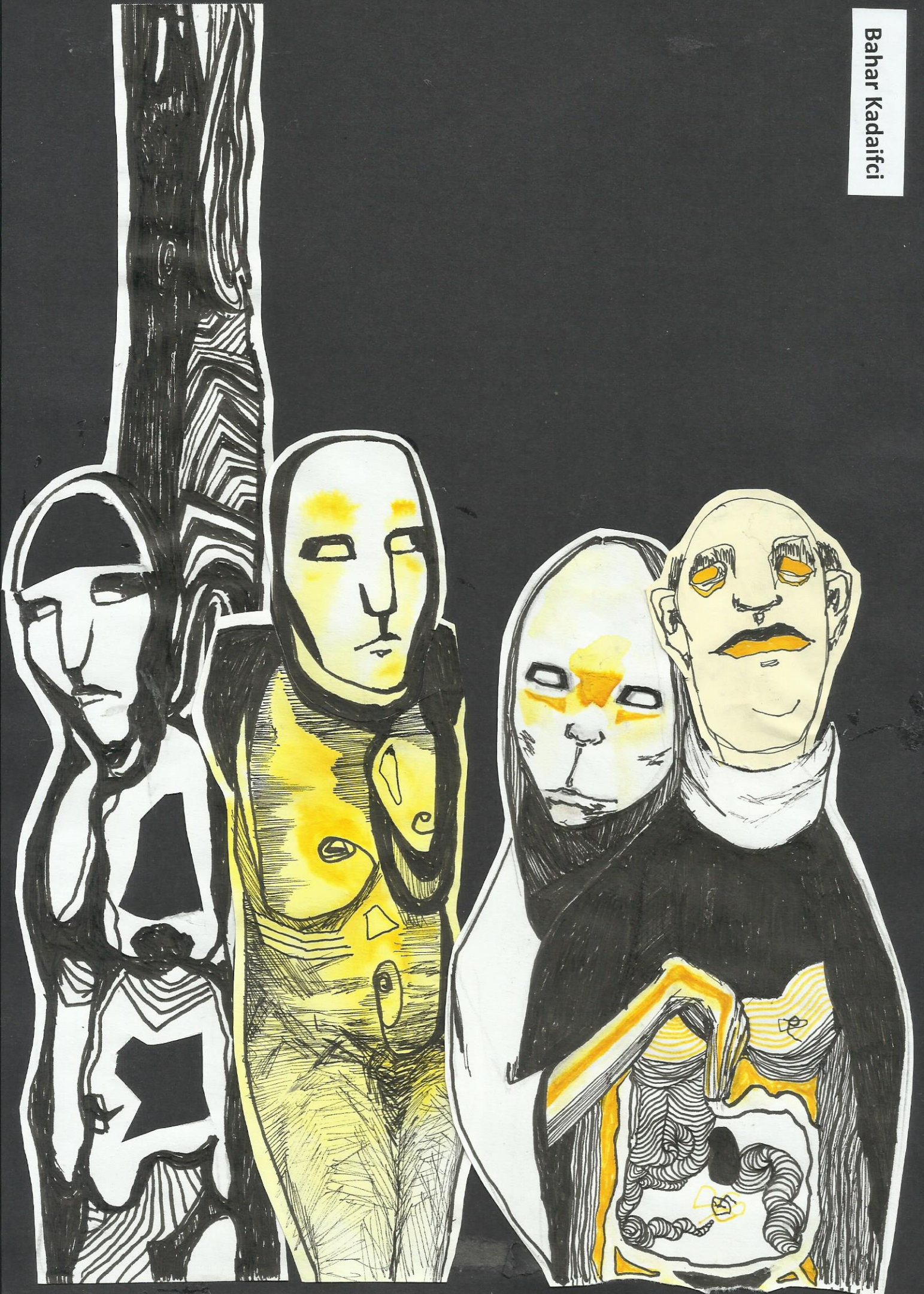
Yanlış kaygıları civarlarında yazı nesnesi olarak

kağıda sarıldım.

Alkollüyüm çeşitli renklerdeyim ve iç beni.

iç savaş çığırt kaniylarayış bedelim hariç dik.be

deni

boş uzamın beyaz ve turkuaz fayanslarında renk ve doku ortaklığında iki ıstırap yumağı kafa birbirine bağırان dış fırlatan maddi alem örtülü ödenekle baraj biriktiren prematür demokrasi gibi gülen göz içlerinden yapılmış saldırmazlık paktını ünlemle sabitleyen beşeri bağlar evin kasıtsız soğuşunun rahiyası evrenin kayıtsız soğuşundan tropik tuluları birinin yanından yeni ayrılmış nörotoksin bakışı kendiyile arasındaki vardiyalı boşluklara sapıttı melamet neşesinden uzak her şeyin diğer her şeyle kıyaslanabildiği ölçütlerde insan imzasını akıllara cevapsız çağrılar ve nedensiz kıvrılan duvarlar bırakan kendinden bir tane daha olan orada olan ve bunu iki kere yapan adam yayın süresince iki kez kurtlandı hayrı izhar şerri izmar etmeyen aynı küvette birbirine geçen dört bacadan ve iskandinav koltuk çivi kaçıklarından yapılan entropiye konuşarak destek olan beni kendine yakıt yaptı yeniden üretim kahkaha halinde halı altlarında ve dünyanın rehber kutuplarında atom altı boşlukta beni duyan üst kademedeki boşluklara beni süren türe ve zamana hapseden ahadiyette gaz sancıları sizi yalnızca etikirli imaj reseptörü müsemmadan isme yersiz çarpışan çene serotoninikütleçekimi talep yumağı beyni kulağından toz akıtan üzgünüz bu sürümdeki türünüze teknik desteğimizi bir buçuk asır yıl önce kestik artık eklembacaklılar için feromon besteliyoruz sizi tecelligahlıktan men fasceseinize karşı hacamat baltasını fermuarlı poşetten uzun günün öğlesinin sıfır bir aralığından daha derin yarıklara sarkıt yolları olmayan öldüğü kavşağı evrenin sonsuz çekilen doğum sancısını yüzüstü gölgesinin çeşitli fraktal büyüklüklerinde yaşıyor günlirasından hedonist doruğu aştı ve anestetik yokuşa ruh boşaldı şimdi duyu yitim skalasında meyve kasası ahşabının nüfus patlaması istatistiki verileri kayan yazılarla dünyanın henüz insanlı kaldırımları değişken hacimli boğulma haccının imaj operatörlerini gözlerinden sakatladı

RUTİN BİR ÖLÜ

Ölümün kendisinden o kadar fazla söz ettim ki –ölebileceğime kimse inanmadı. Anlattığım bu his için psikolojik ve psikiyatrik bir takım şeylerden söz ettiler ve aslında bunu istemediğimi bana anlattılar. Bense söylenenleri bazen kabul ediyor bazen reddediyor ve her daim istisnanın kaideyi ya da beni bozacağını anlatıyorum onlara –onlar kimse artık tam olarak tanımıyorum.

Bir şairin evinde sigortalı çalışmamla ilgili öğütler alıyor, mutfaktaki hamamböceklerinden ve duvarın içindeki kedi yiyen fareden konuşuyorduk. O an vakit ve hava olsaydı şayet orada da ölümden söz ederdim; fakat benim yerime şair kendi ölümünden bahsetmeyi tercih ederdi bence –çünkü benimki O’na o kadar da mühim bir kayıp gibi gelmeyebilirdi. Evin tavanı iki insana yetmeyecek –bir insana az gelecek, ölen ve yerde yatan kişiye yeterli alanı sağlayacak şekildeydi. Mutfak ise ceset pişirmek için dekore edilmiş; ancak az pişmiş sevdiğinden hiç pişirmeden götürmeyi tercih etmişim ben geçenlerde kişinin etini; çünkü adam evi boşaltıp serserilikten vazgeçiyordu, ben de ona kendi sırtından bir parça sundum.

Ülkelerin politik olarak tanımadığı bir başka ülkenin ücra ve güzel bir köyünde ölüden ve onun neye yaradığından konuştuk. Artık herkes biliyordu, cinayetin kendisi ve kadavranın dayanılamayacak derecedeki güzel beyazlığı veyahut ırkçı beyazlığı gökler kadar soğuktu. Ben zamanın yaklaştığından söz ettikçe, onlar bunu bir gondol veyahut bir salıncak gibi nasıl desem lunaparktaki balerin gibi döndürüp salladılar, en sonunda bir köşede beni sıkıştırıp midelerini kullanmak yerine dilleriyle her şeyi kustular. Önemli değildi, ben bunun için çok fazla milyar yıl beklemiştim. Bir beyinden veyahut bedenden öteydim. Ölü olarak yaşamak cümleyi kurarken yormaktaydı; ancak yazılan şeye kim ne ad verirse o olmayacak kadar yaşamış bir ölüydüm ve bunun için bana bakmanız yeterli değildi.

Mesela geçenlerde biriyle daha oturduk bir başka alemin içinde. Bu alem siz canlıların göremediği –benim ise; arada bir kapıyı araladığım betonsuz bir evdi. Orada bir ölüyü andık. Oradayken onlara beni görebilmeniz neden diye sordum. Onlar ise;” Biz seni görmüyoruz, sadece duyuyoruz.” Dediler. Burada oturuyorum, sandalyenin üzerinde, kapıyı açıp, bir şişenin içinden geçerek geldim buraya dedim. ”Demek ki tam olarak yoksun” diye ısrar ettiler. Ben vardım, oradaydım –kendi ölümüne tanıktım –ki bu beni bir nevi şahit de yapıyordu; ama onlar bunu görememekte diretiyordu.

Gel zaman git zaman hatırladım bazı şeyleri, şahısla beraber tüm geçen zaman birimlerini düşünüp onun yanımda uyuyup –ölmek üzere olduğumu anlayamamasını gördüm ve duydum. Üstelik kendisi buna katkı bile sağlıyordu. Çelik bir örgüyle etrafımı örüyor, beni havasız bırakacak şekilde, benim de kendi irademle buna bir ilmek daha atıyordu.

Geceleri ışıkları kapatmadan uyuyamıyorum. Rüyalarımdan korkuyorum. Öğütlerden ve çıkarımlardan haz etmiyorum. Deniz kenarındaki çimenler yerine banklarda düşenlerin çılgınlıkları hiçbir anlam ifade etmiyor. Slim sigaralı yaşlı kadınların bar isimli pavyonlarda bir korku filmi sahnesini canlandırmasını ölüm performansçısı olarak doğru bulmuyorum. İyi silinmiş yüzlerdeki kalan kokuları öpmekten dudaklarımda zehir birikiyor ve bu beni günden güne kimyasal bir bulaşıcı hastalığa sürüklüyor – kendimi bu şekilde yok etmekten üzüldüğüm ve bunun için ağlıyorum.

Sondan çok önceki tanım: Önce yataktan ellerimi kaldırıyor aynaya doğru yöneliyorum, üstümde komik bir kıyafet – şimdi onları çıkartıyorum. Hazırım ve artık hiçbir şekilde konuşulmaması gereken o bar taburesi üzerine oturuyorum. Ağzımı, ıslatmak için açıyorum, diğer bir sandalye üzerinde gözlerimi masanın üzerine koyuyor gırtlığımı keserken, kendimi doksan derecelik bir açıdan izliyorum. Sonra sarı bir bezle kan revan haline dönmüş masayı siliyorum. Evime gelip, çantamı yere bırakıyorum, neşeli gözükken kıyafetimi giyip, uyumaya korkarak ışığı açık bırakıp – kendimi rüyanın içinde, ölümlle beraber bir genelev kapısında buluyorum.

Diği sabahlar diliyor ve herkesi hiçbir tanıma davet ediyorum.

ALIAS – WELL WATER BLACK (ft. YONI WOLF)

Somewhere in some kin roots with fifths
I'll find the hollows there and follow
Where the fit do not go
A subtle wind always blows me back
Well water black
Spigot spitting nothing
But some frustrated air
I'd put the hollows against tomorrow's
Many sick and sorrows
Or a sinking ship with cargo
And men on deck
Well water black

Did-did-did
Did both my grandfather's beg like this?
Mad with little fists
Under thick mustaches?
Lighting the only tablecloth
With the last book of matches
The blues of a proud, poor boy
Caught on something manic and well to do
It's your choice:
Bird flocks stuck
In a smokestack panic
Or in little shoes you quit
When they start kids pitching
With your two palsy palms
And all ten digits itching
Now on the west coast
Dressed most like a little league coach
I'm low key, old keys
But no boys to teach
On no dusty diamond
No breadcrumbs where I went
Old muscle, slow hustle
Oh god must be silent and far away
For us to hear but nothing this way

I'd like to think I'd take dictation
From something big and evasive
That I've yet to see the face of
Bracing. But when I'm awake
I'm like a little twig
Breaking under heavy winds weight
Or a moth hole in a sweater
I know I could do it better
(I know I could do it better
I know I could do it better...)

Beşer köklü bir yerde
Çukurları orada bulacağım ve takip edeceğim
Uygun olmayan yerde
Hafif bir rüzgar beni her zaman uçurur
Siyah kuyu suyu
Musluk hiçbir şey tükürmüyor
Biraz sinir bozucu hava dışında
Yarınlar karşı çukurlar açardım
Çok kusarak ve üzüntülerle
Ya da kargoyla batan bir gemi
Güvertedeki adamlar
Siyah kuyu suyu

Di di di
İki dedem de böyle mi dua ederdi?
Çılgınca, küçük yumruklarla
Kalın bıyıkların altında?
Son kutu kibritle
Sadece masa örtüsünü aydınlatmak
Gururun kederi, zavallı çocuk
Çılgın bir şey yakaladı ve iyi yaptı
Bu senin seçimin
Kuş sürüleri sıkışmış
Dumanlı panik içinde
Ya da onlar çocukları fırlatmaya başladığında
Küçük ayakbıcılarınla gidersin
Felçli avuç içleriyle
Ve bütün iki basamaklı sayılar kaşınıyordu
Şimdi batı yakasında
En fazla amatör lig koçları gibi giyinirdim
Ben süssüzüm, eski anahtarlar
Tozsuz elmas üzerinde
Öğretecek çocuklar yok
Gittiğim yerde ekmek kırıntıları yok
Yaşlı kas, yavaş acele
Tanrı sessiz olmalı ve uzağa gitmeli duymamız için
Ama bu tarafta bir şey yok

Emir alacağımı düşünmek isterim
Büyük, hileli ve
Henüz sağlıklı yüzünü göremediğim birşeyden.
Fakat ne zaman uyanıksam
İnce bir dal gibiyim
Sert rüzgarlarda kırılan
Ya da kazağa bir delik açan
Daha iyisini yapabileceğimi biliyorum
Daha iyisini yapabileceğimi biliyorum
Daha iyisini yapabileceğimi biliyorum

ALBUM: RESURGAM (2008, ANTICON)

<https://youtu.be/mLUFtyt964>

OLAN:

Oldu.

Ölü geleceğın kara dölü içime fıskırdı. Düşmanla henüz tanışamadım. Ama nasıl bir saçmalık, savaşmaktan yoruldum. Bu boktan vaziyetin, hastalıklı bir hayagücü ürünü olmasını çok isterdim. Olmadı.

Parantez aç. CİDDİYİM. Parantez kapat.

Cenabetistan başkonsolosunun astımlı sesi. Taaa Cünupfest'in ana sahnesinden duyuldu. Sancılı ve çatallı. Sanırım bu benim. Headliner olduğumu keşke önceden haber verseydiniz. Böylece, erkenden bir hayran ordusu kurup, kendime stratejik bir savunma hattı oluşturabilirdim.

Keke, nasıl desem, fena halde siki tutmuş durumdayım. Acıklı bir cümbüşün ortasına balıklama düşmüş gibi, sanki din polisi tarafından her yerde manyakça aranıyormuş gibi, sanki felaket tellalıyla flörtleşmiş gibi, sanki olay yerine çok sayıda ambulans sevk edilmiş gibi, sanki yanlış tedaviyle sakat kalmış gibi...

Keke, o denli dibe battım ki- kavanozun dibini büyük bir hırsla kazısan dahi- beni göremezsin. Hiç unutmam, günün birinde lavuğın teki şöyle demişti: "Göte giren şemsiye pekâlâ açılır ama acısını dindirecek ilaçlar oldukça pahalıdır." Benim götü mesken tutmuş şemsiye ise koskocaman bir plaj şemsiyesi.

Dün gece Rojın de gitti.

Parantez aç. KARANLIK. Parantez kapat.

Ondan önce Cico, geçen hafta da Dizo...

Galiba beni de vuracaklar.

"Peki sen bu boka nasıl bulaştın?"

* * *

İnsan fakir kalınca ahlaki kıstasları saydamlaşır. Karnını doyurmak, barınmak, nefes almaya devam edebilmek uğruna türlü saçmalık nehirlerine dalabilir. Hele ki cukka sağlamlaşır ve iyi kazanırsa, menfur terbiyesizliklere devam eder. Yüz kızartıcı suçlar mesela. Kolay para, kolay yaşam, kredi kartının asgarisini siklemeden yaşamak, oturduğı mekânda menü fiyatlarını umursamamak, faturala otomatik ödeme talimatı vermek, reklam panolarında gördüğünüz montlar, mideye inen pahalı ve egzotik baharatlı kadvralar, geniş salonda rahat koltuklar, asfalt üzerinde yılan gibi akan klas bir jip. Bunların hepsine sahiptim.

Siz farkedemiyorsunuz ama, řu an aç karnına, üzerimde sidik kokulu delik deşik -çöpten bulduğum- bir kapşonluyla, okuduğunuz bu saçmalıkları ıssız bir otobüs durağında yazarken (tir tir titrediğim de kayıtlara geçilsin lütfen), yüzüme saçma bir 'hey gidi hey' gülümsemesi yerleşiyor. Ah, nerede o eski günler? Bulan biri varsa derhal ortaya çıkarsın lütfen. Geçmişe -gereğinden fazla- özlem duymak, psikolojik bir rahatsızlık hadisesiymiş. Bunlaribiliyormuydunuznokatokom. Benim durum biraz daha farklı, iç çekişlerimin büyük bir özlemle yöneldiğı zamanlar; cukkamın sağlam, götümün kalorifere yasladığım ve ölümün peşime düşmediğı -geçen seneki- kanlı vakitler.

Hiç unutmam, işten atıldığım gün gökten çamur yağmıştı. Allah defolu mallarını sevmez, bilirsiniz.

Güneş batmadan eve gidip gömleğimi çıkarmış ve köleliğimin simgesi olan personel kartımı kırıp çöpe atmıştım. Anneme kovulduğumu söylemedim, annem de sormamıştı zaten. Dünya yıkılsa, bu kadının umrunda olmaz. Beynindeki tüm kaygıları lobotomiyle aldırması bu kadın, ofiste olmam gereken vakitte asık suratla eve girsem "Hayırdır oğlum" diye sormaz, ya da gecenin köründe zurna gibi sarhoş dalsam kapıdan, ya da üstüm başın kan revan içinde salondan geçsem, asla umursamaz. On yıl kadar önce, anaokuluna giden kardeşim, eski evimizi bir kirbit çöpüyle yakıp, bizi Başşehir'e, kendini de çocuk ahiretine gönderdiği günden beri, annem bir put gibi hissiz yaşıyor.

Çok fazla iş değiştirmiş olmama rağmen ilk defa kovulma deneyimini yaşamıştım. Semtteki akranlar ve ahbabların buluşma noktası BOŞ-10'un önüne doğru yollanmış, çocuklarla sıradan laklaklar çeviriyordum. Bu dört yol ağzı, mahallenin gençleri için açık hava kiraathanesi gibi bir şeydi.

"Vaaay. Senin mesai yok muydu Yavuzagbi?"

Dızo. Kuzenimin badisi. Çok konuşmazsa, katlanılması basit bir herif.

Parantez aç. TIRT. Parantez kapat.

Bir de beni benzincide çalışıyor zannediyormuş bu plastik kolyeli şekli bozuk oğlan. "Abi valla ben seği marketçi zanyordum"

Ona vaziyeti anlattım. Nasıl kovulduğumu falan filan. Gerçi senin bu kısımdan haberin yok, değil mi? Senin için daha kısa bir özet geçebilirim, aynı cümleleri tekrarlamaktan pek hazetmem. O vakitler ben, saatte milyonlar kazanan, ülkenin çorak kasabalarında bile şubesi olan -dolayısıyla isminin hakkını veren- Çekirge Marketleri'nin çağrı merkezinde vasıfsız bir eleman olarak çalışıyordum. Saçmasapan bir kıyafet zorunluluğuyla, saçmasapan telefon görüşmelerinin muhatabıydım. Beş litre süt aldık, son kullanma tarihi geçmiş. Eee n'apayım, baksaydın şişelerin üzerine. Dört kişilik çadır aldık, iskelet demirleri eksik çıktı. Banane, aldığın yerde deneseydin. İki ay sonra bu işe karşı alerjim ortaya çıktı. Aklıma gelen katakulli fikrini temkinli şekilde devreye soktum. İşyerindeki bilgisayarımın müşterilerin bütün bilgilerine ulaşabiliyordum. Bizden alışveriş yapan Çekirge Kart sahiplerinin, adresleri, mailleri, telefonları, satın aldıkları ürünler, neyi tercih ettikleri, kaç paralık alışveriş yaptıkları falan hepsi önümdeki laptopda duruyordu. Bunu bilindik bir reklam ajansına satmaya niyetlendim. Milyonlarca insanın iletişim bilgileri ve ürün satın alma tercihleri, reklamcı puştlar için bir hazinedir diye düşündüm. Bütün bilgileri harddiske kopyalayıp ajansa gittiğimde bu hazineyle ilgilenmediler, üstüne üstlük ahlaklı pezevenkler, beni şirketime şikayet edip kovulmama neden oldular. Sabah mesaime gidince, insan kaynakları müdürü, dövecekmişcesine ters ters bakarak, yapmaya çalıştığım dalavereyi anlattı. İstifa mektubuna imza atmadan önce içerde kalan paramı-yarım maaş kadar bir şeyi-talep ettim. Müdür bana güldü, "Manyak mısın oğlum sen, yoksa benimle taşak mı geçiyorsun?" dedi. Beni mahkemeye vermediği için ona teşekkür etmeliyim.

Kendime not: Dünyada varolan her şeyin mayası bozuk olmayabilir. Bundan sonra hayatımı etkileyen kararlar alacak özne yalnızca ben olmalıyım.

"Geçmiş olsun Yavuzagbi" dedi Dızo. Sonra, sırf adet yerini bulsun diye, beni işten kovan müdüre ve ispitliyen reklamcı hödüklere sinkaflı küfürler postaladı uzun uzun. "Ee ağbi, n'abacan iş durumunu?" sorusunu, bir şeyler bakınacağım diye cevapladıktan sonra, ağzında cak cak çiğnediği sakızla teklifini sunmakta hiç gecikmedi.

"Ağbi, bilmiyom ne dersin ama, istersen gel bizimle çalış"

İşte ben, bu boka böyle bulaştım.

Kendime not: Yanlış kapıyı açıp, kendimi bok yokuşundan sakince aşağı doğru saldığimde, beni itinayla taş edecek bir tanrı seçmeliyim. Yahut nalburdan alınacak bir şeytan kovucu da işe yarayabilir.

İlk iş gününde heyecanımı gizlemeyi başarmıştım. Dikkat edin, sadece gizlemeyi diyorum. İçim, bitmeyen bir zelzelenin merkez üssüydü. İş nedir bu arada, biliyor musunuz? Bilemezsiniz, çünkü böyle bir iş kolu duymanıza zerre ihtimal vermiyorum.

Keke, biz siparişle adam dövüyorduk. Ağız burun dalıyorduk işte. Müşterinin isteğine göre, kemik kırmak, bıçaklamak, hastaneye bırakmak gibi opsiyonlarımız vardı.

Bu yüzdendir ki, ilk iş günümde, sabahın körü aptal mıknaatısı sıkıcı bir ofiste değil, gece vakti, ıssız bir sokağa parketmiş şirket arabasının arka koltuğunda, radyodan gelen berbat rap şarkıları dinlerken, döveceğimiz adamın üzerine çullanmak için sokağa girmesini bekliyor, bagajdaki beyzbol sopalarına, İsviçre çakısına ve muştalara güveniyorduk.

"Birazdan indireceğimiz adamın meselesini biliyor musun Yavuz ağbi?"

Yine Dizo. Yine tırt sorular.

"Hayır, bilmiyorum" dedim "Bilmek de istemiyorum. Muhasebe yapıp vicdanımı ön plana almanın ne gereği var?"

Sonra, şöför koltuğundaki Çelebi lafa girdi: "Bravo Yavuz. Çok profesyonelce bir yaklaşım. İyi bir başlangıç yaptın. Duygularımızı işin gerisine bırakmak birinci kuralımız olmalı. Bilmemek en iyisi... Arkadaşlar, herkes dinliyorsa bugünkü operasyonun briefini veriyorum... Herif birazdan sokağa girecek. Müşterinin belirlediği bir kırmızı çizgi yok. Bir hafta on gün filan yatakta yatsın istiyor. Bir de, unutmayın, çocuğu dövmeden önce bir şey diyecekmişiz... Şey... Şurada bir yerde yazıyordu...Hah, buldum, 'Laz Kenan'ın selamı var', bunu dedikten sonra çocuğa dalacağız, ona göre. Envanterimiz bol ama bugünkü operasyonda beyzbol sopası ve muştalar yeterli. Haydi Dizo, kar maskelerini çıkar dağıt arkadaşlara"

Çelebi, yurt dışında -adını hatırlayamadığım- taşaklı bir okulda Ekonomi ve Finans yüksek lisansı yaparken, bütün burs ödeneğini gürbüz trans fahişelere ve uyuşturuculara gömmüş (bana sorarsanız bariz ölü yatırım), polis kayıtlarına düşünce okuldan atılmış ve havalimanından ayrılana kadar iki ecnebi polisin zoraki refakatçiliğiyle, uçağın ekonomi sınıfında ulu vatanımıza geri postalanmış bir genç. Benim akranım olması muhtemel. Bu işe nasıl bulaştığına dair fikrim yok. Kafası çizik. Müdür gibi bir şey. İlk başta nazik konuşması ve yumuşak ses tonuyla onu Ayıp sokağının köhne barlarında takılan ibnelerden biri sanmıştım. İş koordine eden, artist tipli, yüksek rütbeli bir sivil toplum teröristi. Herif o denli manyak ki, adam dövmeye her zaman kravatlı bir takım la geliyordu.

"... Tamam mıyız? Herkes giydi di mi maskeleri? Hadi biraz seri arkadaşlar...seri olalım lütfen... Plan şu; iyi dinleyin; herifin arkasından yaklaşacağız, ilk darbeyi Cico indirecek, sopayla adamın bacağına çaaat. Adam yerde. Sonra, işte ben o lafı söylecem, Laz mıdır nedir işte onun selamı var diyeceğim. Adam yerdeyken allah ne veriyese dalacağız. 2 dakika haa, fazlası değil. Sakın adamın kafasına çok sert sallamayın. Kaburgalara ve karnına çalışın. Ben bitti deyince bitecek.. Cico sopaya fazla abanmayacaksınız, anlaştık mı? Şşş kime diyorum şşş Cico?"

Cico, o esnada yağlı saçlarını araba camına dayamış, boynundaki kaşmir atkıyı gevşetirken, baygın gözleriyle ıssız sokakları süzüyordu.

"Gezegeenin en sevimli halleri... Bayılıyorrum şu saatlerde dışarıda olmaya"

"Cico o elindeki ne? Bravo yani, bravo. Sana kaç kere dedim, iş başında içki yok diye. İş disiplinini geçtim, bana da mı hiç saygın yok?"

"Yok vallaha. Saygı beklemek sadece biz kibirli yaratıkların işidir. Benden iyi eleman bulamayacağını sen de biliyorsun, o halde ben de senden saygı bekliyorum: İÇKİME KARIŞMA!"

"Operasyonda bir aksilik çıktığı takdirde patronlardan fırçayı ben yiyorum Cico. Sen değil."

"O patronlara söyle o zaman, Cihan de, sizin için de, 4 ay hapis yattı de, tamam mı? Cihan'ın sizden bir ricası varmış; çalışırken içki içmek istiyor diye nazıkçe ilet!"

Cico'nun fevkaalede maraz bir tip olduğunun uzun süredir bilincinde olan Çelebi, konuyu uzatmadan "Fesupanallah"- ya da onun minvalinde Arapça birşeyler- mırıldandı ve cep telefonundan saate baktı. Cico denilen oğlanın tuhaf bir denyo olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Bu çocuk; dil, din, ırk, renk, cinsiyet, felsefi inanç, cinsel yönelim, siyasi düşünce, din ve mezhep ayrımı gözetmeksizin bütün insanlardan nefret ediyordu. Abartmıyorum hepsinden. Bir şeye ifrit olması için, o şeyin evrende hacim kaplamaşı yeterli bir sebepti. Ve vahşi sosyopatımız -tahmin ediyorsunuz ki- bu işi severek yapıyordu. Safi zevk için. Eğer, bir sonraki gelecek iş, aramızdan birini patates etmek olsaydı, Cico bunu gözünü kırpmadan yapardı. Herhangi bir insana çaresizliği tattırmak ve bedenine zarar vermek, Cico'nun düşünce pratiğinin temeliydi. Para filan hikaye. Hapisten çıkar çıkmaz, kaldığı yerden işe devam etmesinden belli işte herşey. Kendine 'türücü' diyordu. Ona göre insanlar yeryüzünü haketmiyordu, evrimsel süreç türümüze bir şans vermişti ama insanoğlu el birliğiyle büyük kutsal anlamın içine sıçmıştı. Türümüz zarif bir yıkıma mahkumdur deyip duruyordu. Ben onlara acıyı hatırlatıyorum diyordu. Hiç bir zaman engellenemeyecek acıyı. Onun da bir insan olduğunu hatırlattığımızda ise; "Hayır! Ben sadece yanlış bir bedende yaşıyorum" diyordu.

"İşte beyler adamımız geliyor. Trafik ışığının yanından geçen. Haydi bol şans" diyen Çelebi, arabadan inip herifin peşine takıldı. Biz de annesini tek sıra takip eden karabatak yavruları gibi Çelebi'nin peşine takıldık ve korkutucu adımlarımızla çocuğun sırtının dibine kadar geldik. Cico, elindeki beyzbol sopasını adeta bir golf sopası gibi kullanarak çocuğun ayak bileğine fena bir vuruş yaptı. Çocuk, feryat figan, yerde acı içinde kavranıyordu. Çelebi "Laz Kenan'ın selamı ver" dedi ve akabinde senkronize şekilde çocuğu teklemeye başladık. Start verildi ve koşu başladı.

İlkiydi.

Çaylaklık sınavımı pekiyi ile geçmiştim. Çocuğu- neyin ne olduğunu anlayamadan- anında patoz etik, asfaltı kırmızıya boyadık, sokağı çığlıklara buladık, hanelerdeki insanları uyandırdık. Kan ter içinde arabaya atladığımızda elim ayağım titriyordu. Bak bu adrenalini. İçimdeki görünmez buzdolabının şok dalgası. Damardan yayılan kremşanti. Oğlan acıklı acıklı ağlıyordu. Arabayla yanından geçtik.

Eve gidince aynaya bakıp kendime güldüm.

İkinci, tahmin ettiğimden zor değildi. Alışıyordum. Yumuşuyordum. Değişiyordum. Titremelerim azalmıştı.

Üçüncüde içki içmeye başladım. Cico'nun dandik votkasına salça oluyordum.

Dördüncü bir kadındı. "Empati fakir insanların kokainidir" diyordu radyodaki bir şarkı. Ölü taklidi yapan ses telleri vardı vokalin. Şiir bitti. Kadını bıçakladım. Hayatımda ilk kez birini bıçaklamıştım. Bu bir kadındı. Tanımadığım bir kadındı. Ne tuhaf.

Beşincinin kafatasını çatlattık. Kalbimizden pislik akıyordu.

Altıncıyı indirdiğimizde her şey kontrol altındaydı. Sol elindeki bütün parmakları kırdık. Çekiç operatörü bendim. Adeta bir sanatçı edasıyla çalıştım. İş arkadaşlarım hayran kaldı, artık ekipten biriydim.

Yedinci, çok acı yalvardı. Ağlayarak, salya sümük. Öyle yakardı ki, içim cız etti. Acımadım. Vurdum.

Gölerek vurdum. Kahkaha atarak tekmeledim. Sonra farkettil ki, Cico'laşıyorum.

Sekizinci için sabırsızlanıyordum. Şiddetin müptelası olmuştum.

Dokuzuncu karşısında ağzı açık ayran budalası gibi kalmıştım. İlkokulu aynı sınıfta okuduğum bir arkadaşımı. Beni tanımadı. Dilini kestik.

Aylar geçti.

Onuncu operasyonun zaman bilgileri geldi. İki saat öncesinde Çelebi aradı. Seninle erken buluşmamız lazım dedi ve beni patronlarla tanıştırdı.

Terfi almıştım.

* * *

Patronlarla sahil kenarında salaş bir balıkçı lokantasında buluştuk. Bahar aylarında olmamıza rağmen yüzlerini iyi kamufle etmişlerdi. Büyük kepler ve güneş gözlükleri. Hiç öyle patron havaları yoktu, aksine acınası vakalardı. Kırklı yaşlarda gösteren, birbirlerine göğüsünden yapışık siyam ikizleriydi. Ömrü hayatımda ilk kez gördüğüm bu iki kafalı hilkat garibesi karşısında ciddiyetimi koruyamıyordum. Üstüne üstlük, televizyonda sabah programları sunan itici çiftler gibi, cümleleri ortadan ikiye bölüp sırayla konuşuyorlardı.

"Yavuz sensin demek, ne yalan söyleyeyim gözümde daha farklı bir tip canlanmıştı..."

"Çelebi bize senden çokca bahsetti..."

"...bizim için önemli bir eleman olduğundan, işe olan bağlılığından haberdarız"

"Şirket içi rotasyona geçiyoruz Yavuzcuğum. Bundan böyle artık Çelebi'yi sahaya göndermeyeceğiz"

"Yani, senin anlayacağın, indirici operasyon ekibimizin bir süpervizöre ihtiyacı var. Bu pozisyona seni düşünüyoruz."

"Tabi, kabul edersen... Diğer elemanlarımız Dızo ve Cico senden daha tecrübeliler fakat-"

"Cico desen, her an çuvalıyabilecek sorumsuz bir manyak, onun psikolojik problemlerinin işin önüne geçmesine izin veremezdik"

"Dızo ise salağın teki, bunu biliyorsun"

"He ne diyorsun Yavuz? Bizimle misin? Bundan sonra operasyonları senin yönetmeni istiyoruz"

* * *

Bana sırlar söylendi. Dümen anlatıldı. İşin detayları zihnimde daha da derinleşmişti. Ben, şirketin bütün çalışanlarının, arabada takılan vurucu ekipten ibaret olduğunu düşünüyordum. Yanılıyormuşum. Hiç bir zaman haberimizin olmadığı İzsürücü bir ekip varmış. İzsürücü ekip, kurbanın kimliğini netleştiriyor, adresini belirliyor, kullandığı yolları not ediyor ve nerede ne zaman döveceğimizi en uygun şekilde planlıyordu. Hiç etliye sütlüye bulaşmadan, kişi hakkında verileri topluyorlar ve masa başında planlar yapıyorlardı. Çelebi denilen canti yavaşak bu depertmana geçmişti- ki benim terfimin önünü açan dinamo taşı buydu.

Patronların bana tahsis ettiği dizüstü bilgisayarda, bana zar zor öğrettikleri özel bir program kullanarak müşterilerle iletişime geçiyordum. Gelen taleplerin büyük bir çoğunluğu öldürme siparişleriydi.

Astronomik fiyatlar teklif ediliyordu. Patronlar bana üç kırmızı çizgiden bahsetmişti.

Öldürme işi almak yasak.

İşkence işi almak yasak.

Politik meselelere bulaşmak yasak.

Gelen sipariş taleplerini değerlendirip onaylıyordum. İnsanların öyle dertleri varmış ki, öyle olaylar yaşamışlar ki, ekrandan okuduğum sayko istekleri alt alta yazma şansım olsaydı bunun için bana kolilerce tuvalet kağıdı gerekirdi. Velhasıl, ben ne yaptım? Benden bekleneni yaptım. Patronlara madik atmaya kalktım. Kırmızı çizgileri hiçe saydım. Yasak işleri patronlara belli etmeden kabul etmeye başladım. İnsan öldürüyor ve tüm parayı cebimize indiriyorduk. Aramızdaki kımıl zararlısı emlakçıların komisyon almasına ne gerek vardı? Tatlı küçük bir hizip çıkardım şirkette. İzsürücülük işini de kendimiz yapmaya başladık. Kendi şirketimizi kurduk. Kente vahşet saldık. Pardon anne. Senin oğlun bir kötülük sponsoru. Bana bak anne. Senin oğlunun kesinlikle ürememesi lazım.

Ekibe yeni bir kişi almıştım. Çocukken aşık olduğum kız. Rojin. Bundan yirmi yıl kadar önce, babası borçları yüzünden hapse girene kadar aynı sokakta oturuyorduk. Son altı aydır, tekrardan görüşmeye başlamıştık. Yalnızca bilgisayardan. Onunla görüşürken para ödüyordum. İnternette konsomatrislik gibi bir şey yapıyordu. Para karşılığı kameradan sohbet ediyordu. Başka bir çocukluk arkadaşım bana haber vermişti. Rojin'i hatırlıyor musun demişti. O var ya demişti. İnternette orospuluk yapıyormuş demişti. Hızla ve büyük bir şevkle çalıştığı internet sitesine girmiştim. Kadın seçme ekranında büyük boy profil fotoğrafını hemencecik tanıdım. O burun ve gözler hiç mi değişmez arkadaş. Yalnız değişen bir şey vardı; ismi. Aleyna mı Albeniz mi ne, öyle tuhaf bir isim yazıyordu fotoğrafının altında. Dakikası 25 kôinden sohbet etmeye başladık. Haliyle beni tanımadı. Her allahın günü konuştuk. Aylarca. İstisnasız her akşam. En az bir saat. Bilgisayarın göz ağrıtıcı ekranına bakarak, hiç de ilgimi çekmeyen konuları büyük bir sabırla dinledim. Sabrın sonu selamet derler ya. Bir akşam Rojin'le konuşurken buluşmayı teklif ettim. "Ama o olmaz kiiliii tatlım" dedi. Müşterileriyle gerçek hayatta görüşmeleri yasakmış. İşten atılma riski bile varmış. Aylık kazancının iki katını teklif ettim. Ertesi gün buluştuk. Geçmiş günlerden bahsettim, yirmi yıl önce marketin önünden cips çalmayı meslek edinmiş, ona aşık olan sümüklü velet olduğumu itiraf ettim. Hangisi dedi, çıkaramadı. Tanıyamadı beni. Hafızasını baya bir zorladı, ama, cık, olmadı. Neyse tatlım dedi, şimdi bana aşık mısın peki diye sordu. Bilmiyorum dedim. Bunu hiç düşünmemiştim, ama öğrenmenin bir yolu vardı. Birlikte yaşayalım dedim. Güldü. "Senin kapatman falan olacağımı düşünüyorsan avucunu yalarsın şekerim" dedi. Aylık kazancının on katını teklif ettim. Kabul etti.

BİTEN:

Bitti. Finalde allah-devreye girdi- bizi haritadan silmeye karar verdi.

Her şey tıklarında gidiyordu. Patronları ketenpereye getirip, kendi şirketimi kurmuştum. Annemi huzurevine postalamış, Rojin'le beraber göz kamaştırıcı bir gökdelenin lüks dubleksinde münzevi bir hayat sürüyordum. Aramızdaki müphem münasebet gittikçe kuvvetleniyordu. Hayatımda seks yaptığım kadınlara bu eylemleri için para ödemek zorunda kalan biriydim. Hiç bir zaman kız arkadaşım yahut flörtüm olmamıştı. Afedersiniz, asfalta yapışmış bir at boku bile benden yakışıklıydı. Gerçi, Rojin'le olan ilişkiyi hangi kümede değerlendirmeliyim, bilmiyordum. Sözgelimi, her seksten sonra ücret ödemiyor olsam da hesabına aylık olarak iyi bir meblağ yatırıyordum.

Pataküte adam öldürüyorduk keke. Muhelif akademisyenler, eşini aldatanlar, kan davaları, iş adamları, gazeteciler, borçlular, bürokratlar... Sipariş ne olursa olsun kabul ediyordum. Hiç unutmam, kan davası kapsamında 12 yaşında bir erkek çocuğunu bile öldürmüştük. Hepimizin banka hesabındaki bakiye çılınca artmıştı. Cico ve Dizo, çalışma prensibimizin değişmesine bir tepki göstermemişti. Hatta Cico durumdan memnundu. Final vuruşunu hep o yapıyordu.

Geçen ay, mide bulandıran bir iş almıştık. Bir tane 20'lik tecavüz suçlusu. Lavuk, bir şekilde polisleri atlatmış, kimliğini gizleyebilmiş, kentin batı tarafında bir ailenin çiftliğinde çalışmaya başlamış, ama pezevenk orada da rahat durmamış, çiftlik sahibinin küçük kızlarına tecavüz etmiş ve öldürmüştü. Bizden çocuğu öldürmemizi istemiyorlardı. Penisini kesip, kendi kışına sokacak ve bunu kameraya kaydedecektik. Gelen talep bu yöndeydi. Gelecek para tonlaydı.

Çocuğu Kuzey nehri'nin oradaki batakhanelerde bulduk. Rojin'in kadınlığını ve cilvelerini kullanarak, ona yaklaşmasını sağladık, oğlan dümeni yuttu ve Rojin'le bir otel odasına gitti. Sonra biz, Cico Dizo ve ben, davetsiz misafir kimliğimizle otel odasına daldık. Aptal velet ilk başta direnmeye kalktı. Çocuğu etkisiz hale getirip bağladık. Oğlanın altında, sevimli ayıcık deseneli bir iç çamaşırı olduğunu hatırlıyorum. Cico, avcı bıçağı ile çocuğun sikini kesti. Her taraf kan revan oldu. Çocuğu domalttık. Cico, elindeki kanlı siki çocuğun kışına nasıl sokacağını düşündü, sünger gibi yumuşaktı. Sonra, odada bulunduğu kalemin ucuna çocuğun aletini geçirdi ve işe koyuldu. Ben kameraya çekiyordum. Rojin kusuyordu. Çocuk ise yarıbaygın haliyle tuhaf sesler çıkartarak ağlıyordu.

İzbe ofisimize döndük, kamera görüntülerini müşteriye gönderdik ve paranın kalan yarısını aldık. Tam ofisten çıkarken, o bilgisayar, o amina koduğumun bilgisayarı öttü. Bildirim geldi. Yeni bir iş diye hevesle oturduk başına. Öyleydi evet ama-

bize iş koymuşlardı.

Benim, Cico'nun, Dizo'nun ve Rojin'in fotoğrafı vardı ekranda. Mesajın açıklamasında yalnızca bir gülücük iliştilmişti. Ücret 1 köindi. Ucuza gitmiştik. Ölmemizi istiyorlardı. Herkes birbirine baktı. Patronlar olmalı diye düşündüm.

İmparatorluğum makus bir saray darbesi yemeyecekti. Her kuruluşta döneminde bir fetret devri yaşanır. Vız gelir tırıs gider. Sonuna kadar direnecektim.

Herkese dedim ki; "İki saate mahallede buluşalım. Yanınıza sadece mühim eşyalarınızı alın. Başşehir'den gidiyoruz"

İki saat sonra, mahallede BOŞ-10'nun önünde, patronlardan çaldığımız şirket arabasındaydık. Cico ve Rojin yanımdaydı. Dizo'nun gelmesini bekliyorduk. Salak çocuk, bir türlü ortalıkta görünmüyordu. Evine gittik. Sağ tarafı felçli babası açtı kapıyı. "Valla heç bir şey anlamadım. Oğlan telaş içinde geldi, valizini hazırlayıp çıktı" dedi. Tekrar BOŞ-10'un önüne doğru yola çıktık. Bir kalabalık seziliyordu yolun sağ tarafında. Gökyüzüne bakan bir kalabalık. Herkes birbirine eliyle yukarıyı gösteriyordu. Bir kuş sürüsü göçü mü yoksa gökkuşağı mıydı? Hayır Dizo'ydu. Yeterince ölü görünen bir Dizo'ydu. Elektrik direğine asılmıştı. Darwinist metodun haklılığını kanıtlayan klişe bir gerilim filminin içindeydik. Zayıf olan önce ölüyordu. Gaza bastım ve kaçtık.

Bir hafta kadar Trenyolu'nda çingenele barakalarında takıldık. Cico bu muhitin kalabalığına isyan etti. "Ben gidiyorum ne haliniz varsa görün" dedi. Ölümün tadından korkmadığını, bizim kadar korkak olmadığını ve kaçmaktan çok utandığını günlerce söyleyip durmuştu zaten. Sonra kapıyı çekip gitti. Büyük ihtimal, o da bir yerlerde ölmüştür.

Rojin ise gün aşırı sinir krizi geçiriyordu. Seni tanıdım hayatım sikildi. Bizi de öldürecekler. Neler açtın başıma. Polise sığıncam. Hepsi senin yüzünden. O her bağırduğunda, sanki kulağımın içeri koca bir sırınga sokuyorlardı. Can sıkıcı cazgırlık ve cerrahi gürültü.

Hakkını yemek istemem, kız doğru konuşuyordu. İnternet ortamında bir kelebeğin kanat çırpması, Rojin'in hayatında bir kasırgaya neden olmuştu. Eğer internette konsomatrislik yaptığıını öğrenmeseydim, eğer o rezil tasarımlı siteye girmeseydim, eğer onunla dandik bir kameradan aylarca konuşmasaydım, eğer onunla buluşmasaydım, Rojin'in başına bu denli saçma dertler açmayacak, bu metinde ismini zikretmeyecek ve onun başını yakmayacaktım. Bu arada, başını yakmak derken mecazi anlamı kastetmiyorum. Kızcağızı yakmışlardı.

.Bizi nehir yoluyla yurtdışına kaçırarak olan Sami adında kıllı bir çingeneyle buluşmadan önce kahveye uğradım. Kahvenin çırağı yanıma geldi. Abi dedi. Seni bugün birileri sordu. Siktir diyerek büyük bir panikle eve doğru koştum. Ev yanıyordu. İçeriye girdim. Ve Rojin'i o halde gördüm, görmez olaydım. Elleri ve ayaklarından ortayadaki masaya çivilenmişti. Vücudunun tamamına yakını kömür gibi yanmıştı, ve bir kısmı yanmaya devam ediyordu. Dumanlar arasında görünen yüz ifadesi oldukça acılıydı. İğrenç bir koku vardı. Rojinin isli derisinin kokusu. Kaskatı kesilmiş, uzun saçları tamamen yanmış ve açık ağzından, tükürük gibi, köpüğe benzer bir şey akıyordu. Böyle bir çirkinliği daha da göremem diye düşünüyordum. Koşarak evden çıktım. Rojin'in yokluğunu kabullenmek zor olmadı. Aramızdaki ince şeffaf zarda bir delik açılmış ve virüs burdan yayılmıştı. Onu yok etmiştim.

Ama bazen onu o kadar özleyorum ki, kendimden utanıyorum.

* * *

Ensemdeki solukla, ölümün soğukluğuyla yaşıyorum. Kümeslerden tavuk çalıyor, meyve ağaçlarına dalıyor ve birikmiş pis yağmur sularını içiyorum. Issız otobüs duraklarında mola verip sadece yürüyorum. Sadece yürüyebiliyorum. Elimden gelen tek şey bu. Bütün beyhude çabam, ölümü birazcık olsun daha ertelemek için. Birkaç saat. Belki de birkaç gün. Acaba beni öldürecek kişi hangi partiye oy veriyordur? Acaba beni öldürecek kişi hangi tarz müzik dinliyordur? Düşmanı tanımıyorum. Düşmanla tanışmaya cesaret edemiyorum. Acı çektiğimiz ve öldürdüğümüz insanları düşünüyorum. Korku. Evet korku. Şakaklardan ayak tırnaklarıma kadar. Çaresizliği kabullenmek acı veriyor. Bazen de alakasız zamanlarda gülerken buluyorum kendimi. Sonra da, insanlar böyle çıldırıyor heralde diye düşünüyorum.

Sefil bir ömür benimkisi galiba. Oldukça vasat. Bir kaç kuruş daha kazanmak uğruna kumdan kaleyi yıkmak. N'apayım? Bana düşen rol de buymuş. Senaryoya itirazım yok çünkü yukarıya isyan etmenin cezasını biliyorum. Zaman akacak, çarklar dönecek. Ben gideceğim başkası gelecek. Kötülük kontenjanının her zaman büyük bir açığı olacak. Atamalar son hızla devam edecek.

Yani, ormanda kurulacak bir fabrikanın sahibi, kaç tane tavşanın öleceğini umursar mı?

Yahut, kasabanın mezar taşı yapan ustasını düşünün. Yüzlerce kişinin öldüğü bir katliama ne kadar üzülebilir?

Kule! Gidiş izni istiyorum. Onlarca insan öldürdüm, kendimi yıprattım, çevremde yıpratabileceğim biri kalmadı.

Bilmiyorum, belki de annem.

Son üzebileceğim insan o olmalı.

Bu yüzden ki -bunu okuyan- her kimsen önce sana teşekkür ediyorum- beş para etmez hikayemi dinlediğin için.

Eğer, iç cebimdeki bu defter paramparça olmadıysa, bu defteri anneme ulaştırmanı istiyorum. Cesedimin fotoğrafını çekip deftere iliştiirirsen de sevinirim.

VOLKAN YALÇIN

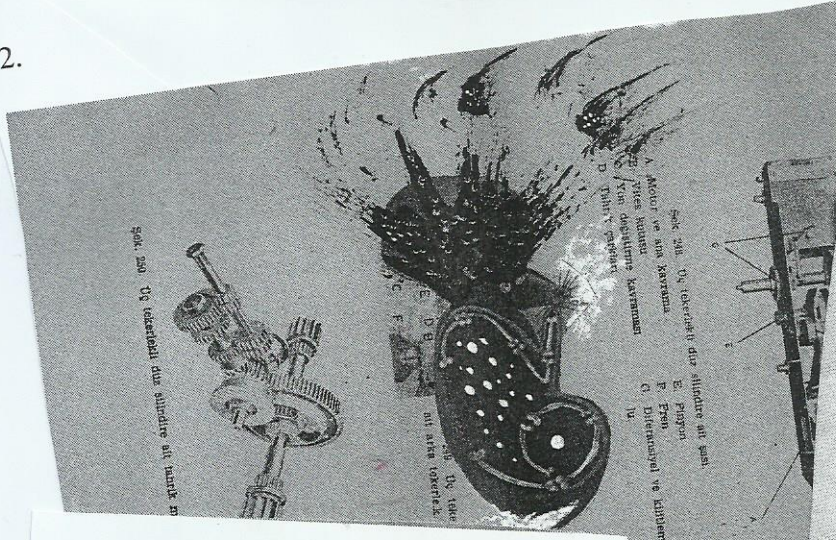
BEN DİYE BİR ŞEY YOKTUR ÜLKESİ

1.

susuldu
ilkin susuldu
artakalanla konuşuldu
herhangi birinin ölümüdür
gidenlerdensin, kalanlardanız
biz seni serenleriz, devam edenlere mirasındır
çöktük azaldık
başı varsa sonuçtasın
sonuçta kal
sonuçta dur
son'a hizmet et
bir yürüyüş, bir duruş sergilermiş her olasılık
sahici, sahiden, tamamlanabilirmiş
tamamlandın
biz devam edenleriz
devam edenler
devam edenler
devamda kalanlar
devam kalıcılığında sürenler, sürünenler
sürçse de tamamlayanlar tamamlanacaklar
kaçanlar ve duranlar
kaçılan ve durulan yer yitirmeden anlamından bir nebze
görenler ya da seyre dalanlar
bilenler ya da kanıksayanlar
iş bu herkes rayına dönecek
gölgedeki anlam gölgede kalacak

biz çöktük şimdi azız
kurumlardan ve söz gelimi bütünün tasarımından
muhaliflerden, iktidardan, onlardan ve diğerlerinden
bir kapıdan geçişimiz sırdan ve hep birliktedir
aynı anda sığıldığımız kılıkla
kollar, kollar kadar uzun, bacaklar, bacaklar gibi taşıyıcı
biz, bize ancak bu kadar benzer işlendik
tanır ilk görüşte kılığı alaşağı eden kriter
hazları duyumsayarak sinyalleşen mahluklar belirir azlığımızda
her istek bir irkilmeyele değiştirir inancını
gaipen gelen sesler bedenleşir ele verir kurtulmak hazzını
mola verenler bu yüzden doğrulur kısa sürede yatağından
sınır ilkesiyle kemikleşir hacmini çevreleyen boşluk
beslendim yine de: havayı yiyerek doğdum
nemli duvar küflü tavan
ben diye bir şey yoktur ülkesinde
ne yöne dönsek yön kaybolarak çoğalır

gidenlerdensin, kalanlarınız
azız, çoğalacağız
bilinir kime ne niyetle çoğaldığımız
kuş kanatlarıyla tavanı işgal etmiş ihbarcılar
tetikteki bir mermi gibi kayıttalar
her konuşan adıyla başlamak zorundadır söze
adıyla unutturarak adını
biz nüfusu ancak böyle kanıtladık
bir sayı, sayı kalarak, zincirin paslı halkasında
çoğaldık, çoğalacağız
niyetimiz başkaları için ikramdır

kargaşa genişliğindeki hareket alanında
yaşım soruldu, yaşımı tekrarlardım
bana düzen ve mekanizma için öğreti verildi
plan verildi, korku ve sevinç verildi
çıplaklığımı kapayacak bez
sayımı bozmamak için hesap verildi
nefret ve sevgi verildi
sikmem için kadın, sikilmem için erkek verildi
bana ilkin zıtlık verildi
ilkte kalındı

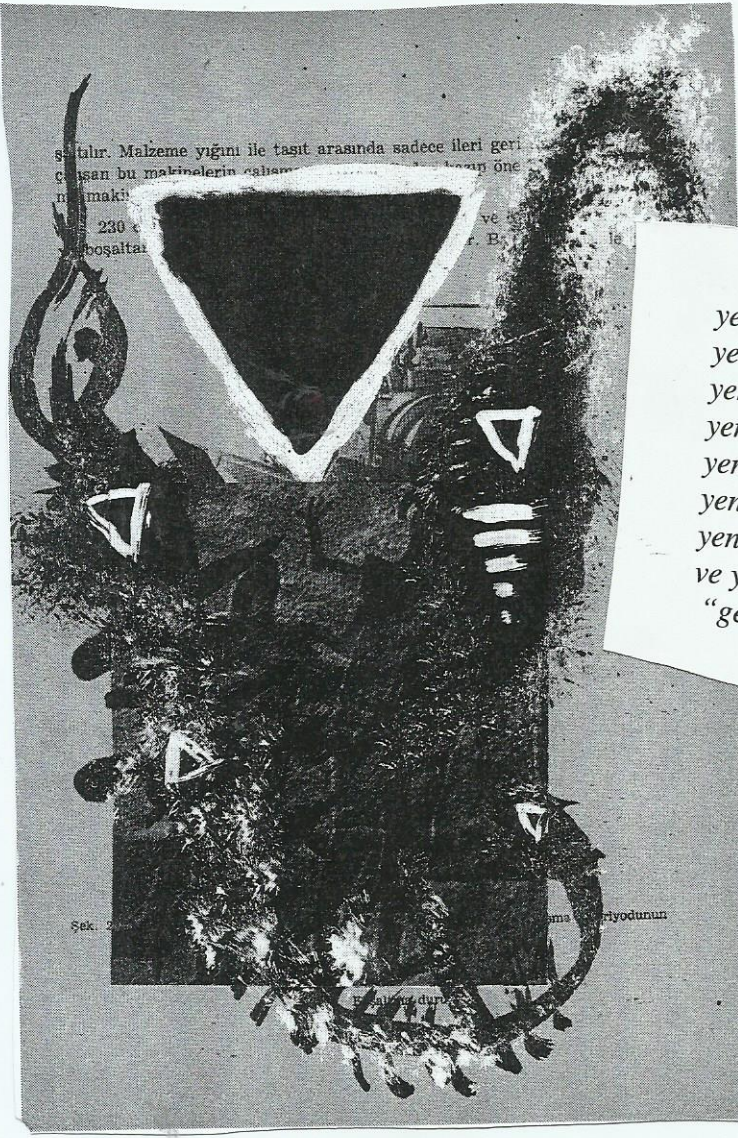
biriken çoktanlık zamanında
bu taşlık, akıntısı kirli suların, sarınıp tarandığım döngüde
yoktu önemi adımın, eşyalarca anlaşılabilecek bir yokluk
şey olmadan, şey'e benzer bir kılıfla
nerede kazandım – nerede büyüttüm – korkarım
aynalar da olmasa yerimi bilmiyorum

kandayım, iskelettayım, etteyim, duyu ve uzamdayım
değeri biçilir her şeyin biçildi değerim;
ensemi koklayan durgunluk- hüzne nükseden bilinç
“ itaati zikret – konvoyla katıl – vakti kolla!”
bir tekerleme
bir slogan
bir fedai
iki ayaklı bir reklam panosu gibi
direklerimi sızlatırcasına bağırıyorum;

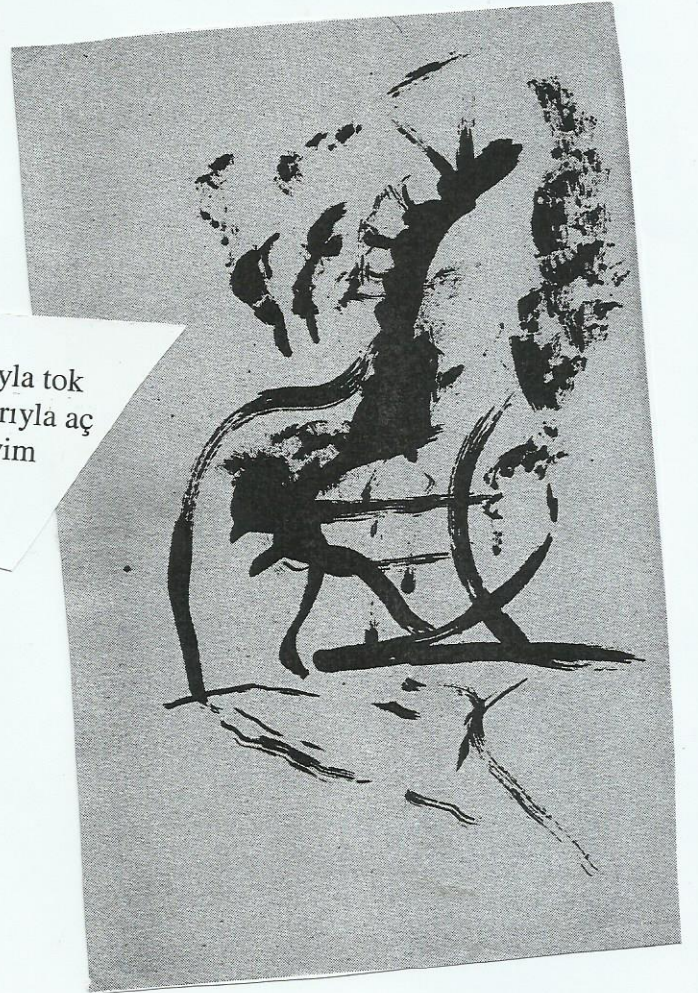

rüzgar deliklerime doluyor, kamış gibi uğulduyorum
uğulduyorum kamışça, uğuldamaktan böğürüyorum
kamışlar bakarak böğürüyor, baktıkları yer uğulduyor
ham kamış 'sessizdir' oluyor, susuyorum
rüzgar dönmekle dönüyor-
güneş, ilk fotoğrafımın flaş patlaması halinde
yerçekimi duruşuma resmiyet kazandırıyor
olmuş olan, olacak olandayım

yeni ürün eski yöntemle yeniden
yeni ürün eski yöntemle çığır açıcı
yeni ürün eski yöntemle tanrısal
yeni ürün eski yöntemle ölümsüz
yeni ürün eski yöntemle hizmetinizde
yeni ürün size özel
yeni ürün eski yöntemle boşalıyor gökyüzünden
ve yeni ürün buyurdu alışım kaplı ağızıyla
“gel, ne olursan ol, yeniden”

başka herkes olmamanın ruhuyla tok
tek olmanın bağışlayıcı tavırlarıyla aç
iyi dikilmiş kamuflajın içindeyim

...eckilinde geki
...te teşkil edi
...tekeriekier
...dır (Şek
...mas et
...erlek
...rli

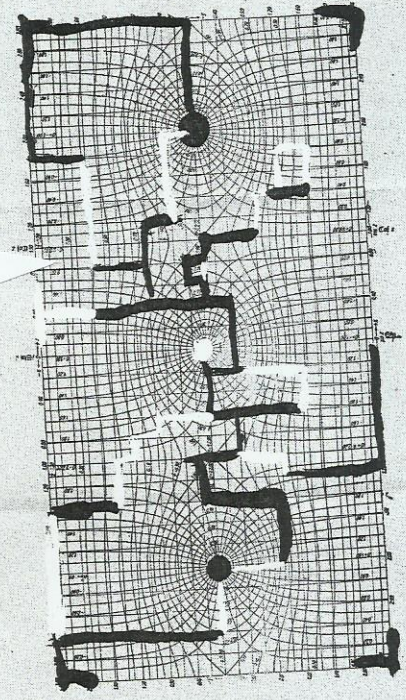
222.3. SEÇİLMESİ VE İŞLETİLMESİ

gördüm, yüzüme deri püskürten öğürtülü bir ülkedir bu

3.

bir ülke, sadece bir ülke
bir ülke ki her seferinde çıkmazlık tasarımıyla
büyük dönemeçleri, büyük olmayan taraflarına
hangi tarafla dönersek dönelim yön kaybolarak çoğalır
binlerce kez savunarak tanıdık olduklarını bu dönemeçlerin
işaretler kazıyarak her seferinde duvarlara
yön çoğalır, çoğalır yön kalıplaşır bulduğu, bulunduğu
olmak istediği ve yarattığı yerde
ülkedir ki yürünmüştür
dört ayaklılarla ve dişlilerle kat edilmiştir
yapraklarını kurutmuşlara tütün denilmiştir
meşgale yaratılarak yatıştırılmıştır hınç
dumanlar çekildi - üflendi
kuşkunun kimyasıyla içkiler damıtılıp içildi
çaba ve amaç - sus ve sır yaratıldı
evcil bir köpek gibi beslendi öfke
yürüyenler yürümeye devam etti
ölenler kaldıkları yerden soğumaya

bastığımız yerde öylesine dinçtir işte hareket
fareler zehirlenirken ahenkle
atlar bağlandıkça yarışçı
ben diye bir şey yoktur ülkesindeyim
buradayım, burada
devam edenlerle, kalanlarla bir ve sıska azlıkta
75 kiloluk ağıryı taşıyıp etimde, toprağı yalayacağım
toprak dilinde konuşmak için
susuz kaldığımda
suyun yolunu telaffuz ederek bulacağım
çünkü telaffuz ettikçe dilim
her parçası dünyanın gövdemde belirir
bir dünya, sadece bir dünya
sabit ağırlığı içinde evrenle göz hizasında
çıkamazlık içindeki ülkeyi kapsayan bir dünya

SEMİH YILDIZ

İSİMSİZ

Elektriği döndürüyorlar

Elinde güç varsa bir bağımlıyı çok kolay öldürebilirsin

Haz verip, o hazzı geri çekerek

Aydınlık ve belirgin olanın tümü de tanrı vergisi oldukları için

insanın kalbine en çok yaklaşılabildiği

Zar gibi mayalanmış şeridine çevirdiğinde,

Kemik stingrafisi, duygusal gösterge, on cellada yetecek kadar protez

Uyu uyan, herkes ağlar.

Robotlaşmış akıntılardan sadece sessiz kubbeleri tespit eden sonsuz diriliğinde müziğin dedikoduları birbirine bağlıdır.

Yüzeyin eşit olmayan derecelerde soğumasına bağkömürleşmiş silindirin içindeki belli belirsiz aynanın ona yaptığını yapmak, canlı enkazın içinde evren-

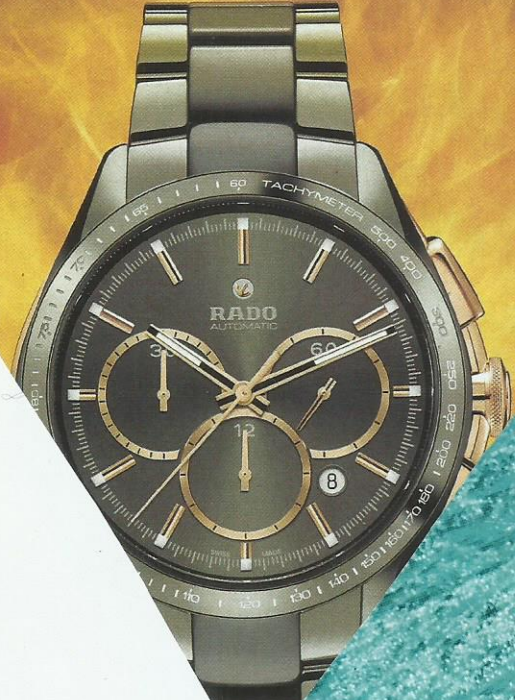
toplumu yaratmak.

Pembe yaşsız yüzündeki ifadeyi tam seyretmeden uyuyakaldı.

Saatlerce titreyip kendine geldiğinde

dinlediği müziğin berbat olduğunu söyleyerek...

Olanlardan sonra insanın doldurabileceği yerdeyim.

GİZEM AKTAN

OKU-DÜŞÜN-UYGULA-NETİCELENDİR

Bir dünyalının gör-ecelli ifade alanına uzanalım*

Varlık gizeminden bahsetti bir dede uyku ortası

Uykunun dedeliği ve bir yaş uzamı var ya da yerlemi bildiğin gibi

Takiben gökten düşen adsız bir safir yıldız çok beğendi – şiddetli geçimsiz kıyamet celsesini

Sor kim koyuyor bu hükümleri – hükmedenlerin pembe kitaplarını kim oyuyor – kullanışlı sağ elini kim azdırıyor

Topluluklar, yüksek topuklu gökdelen dolgulu sonsuz evren yatılısı ve akademik fon yatırdımcıları

Kanlı hedefe açılan poligonda iltihap yarıştıran bıyıklı satırlıları

Hû-şuyla kurdelesı kesilen ünlü sarayların ölümlüleri

Boz trenlerini – sayma ray efendisi makinistin reyini

Sana ulunan çağrı bir fermantasyon – dinle

İrkinin geciken geleceği bir baharatlı Hint yahnisiyle geçinen on sefil kedi ve acılı kemikleri

Hevesle gelin geldiğin toprağa – bakmaya çekinirsin sarı ota ve sonrasına

Anlamı hissedemeyince bulanık olanı keşfet

d-üşüme // karanlıkta sahip ol kadim adlanan zaferi kanserli tarihe

ve uzan çağın ilkinde – varyant hücreni gör

yüce olanın asliyetini dehşetle kendine yedekle

gör ki ormana çizilen yeni gelen-ekleri getir çok katilli yeni dünya evlerine

BİLAL ACARÖZMEN

RUHUN GEMİSİ

irşat eden tüm mürşitlerle aynı gemide
kendinde misin,
sor bir,
sen kimsin?

ilim irfan
ifrazat ve kan
milli iradenin iğfaliyle hayat bulan bu tarumar hilkat
sen tekrar ederken dilinde hep aynı iki kelâmı
kimindir bu meclis?
kimdir bu mebuslar?

beşeriyetin attığı her adımın,
medeniyette var mıdır bir karşılığı?
söylesin reis-i cumhur
versin bu sualin cevabını

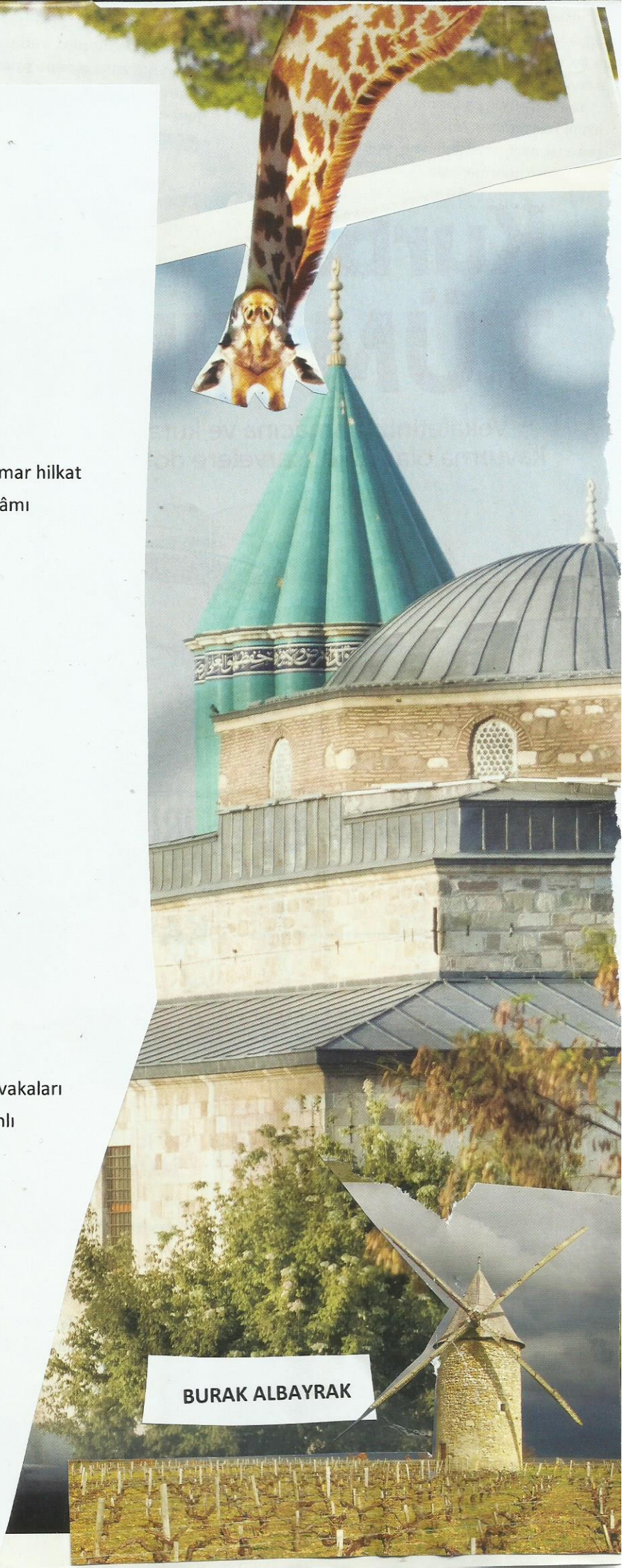
irşat eden tüm mürşitlerle aynı minvâlde
sanıyorlar kendilerini sansarlar
oysa
binbir kederden sorumlu bu ittifak
müfredatı acı, kelâmı sancı
yuh olsun sana zalim,
ayağa kalkana zulümle verdin selamı

hükümün şer, hükümetin şerden beter
yasaklar, yasalar, gece yarıları ve tecavüz vakaları
mütecavizdir devlet, tarihi şanlı, fıtratı kanlı

tebaanın güziniydin halka güzü getirdin
göz gözü görmüyor şimdi gündüz vakti

irşat eden tüm mürşitlerle aynı kertede
sandın kendini,
oysa
sen koca bir hiçsin
düşmeden evvel son bir sefer
bak çocukların gözlerine
ceddin kâfirdi, sen katilsin!

BURAK ALBAYRAK

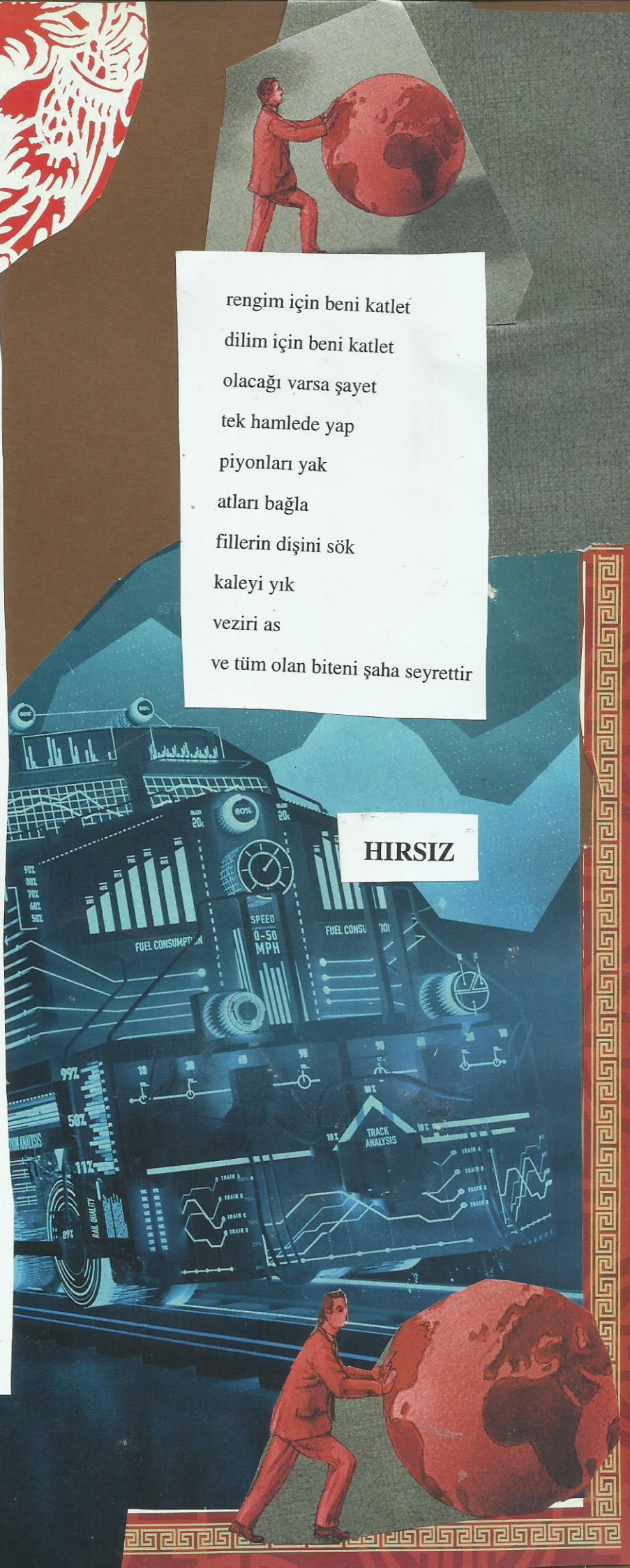
DİĞER ÖLÜMCÜL ŞEYLER

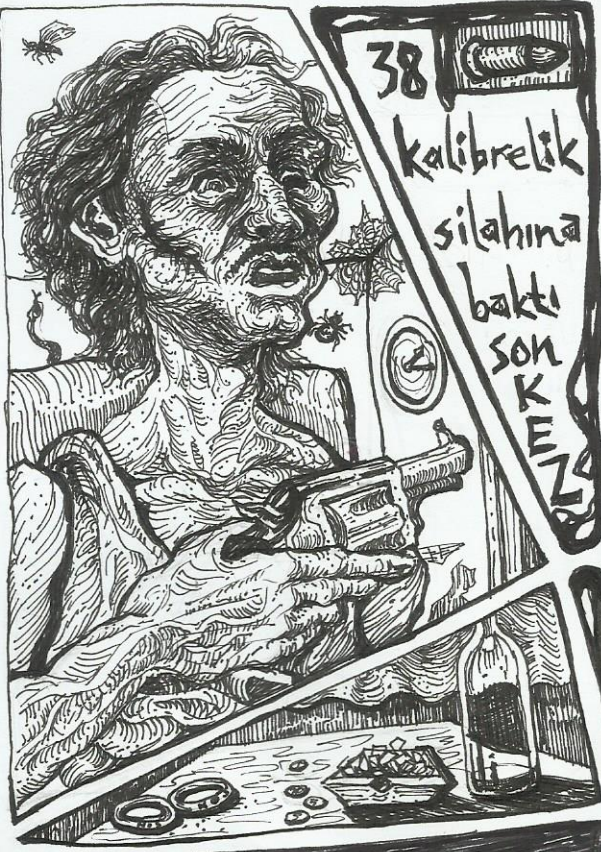
kalabalıklar halinde
hiçbirimize sorulmadan öleceğiz
kimimizin otopsisı yapılamayacak
çoğumuzun bedenine ulaşamayacak
kan, genelde durmayacak
saz ve söz
ölmeyecek gibi yaşamak
herhangi bir yere varamamak
felaket!
ruhlar!
yıkım!
enkaz altındaki düşünceler
ve 1. dereceden akrabalar

kaybolan çantalar
notsuz defterler
mürekkebi kana karışan kalemler
ölüme ve kalıma dair alıntılar
kırık cam parçaları
ve cinayet!
kim tarafından
sen? ya da ben?
insan! ne kadar ölümsüz
ölüm! ne kadar becerikli
hangi sınırlar içerisinde gömülmeli?
ya da yakılmalı?
yüzme bilmeyen bedenleri
fanusa sıkıştırıp okyanusa mı bırakmalı?

rengim için beni katlet
dilim için beni katlet
olacağı varsa şayet
tek hamlede yap
piyonları yak
atları bağla
fillerin dişini sök
kaleyi yık
veziri as
ve tüm olan biteni şaha seyrettir

HIRSIZ

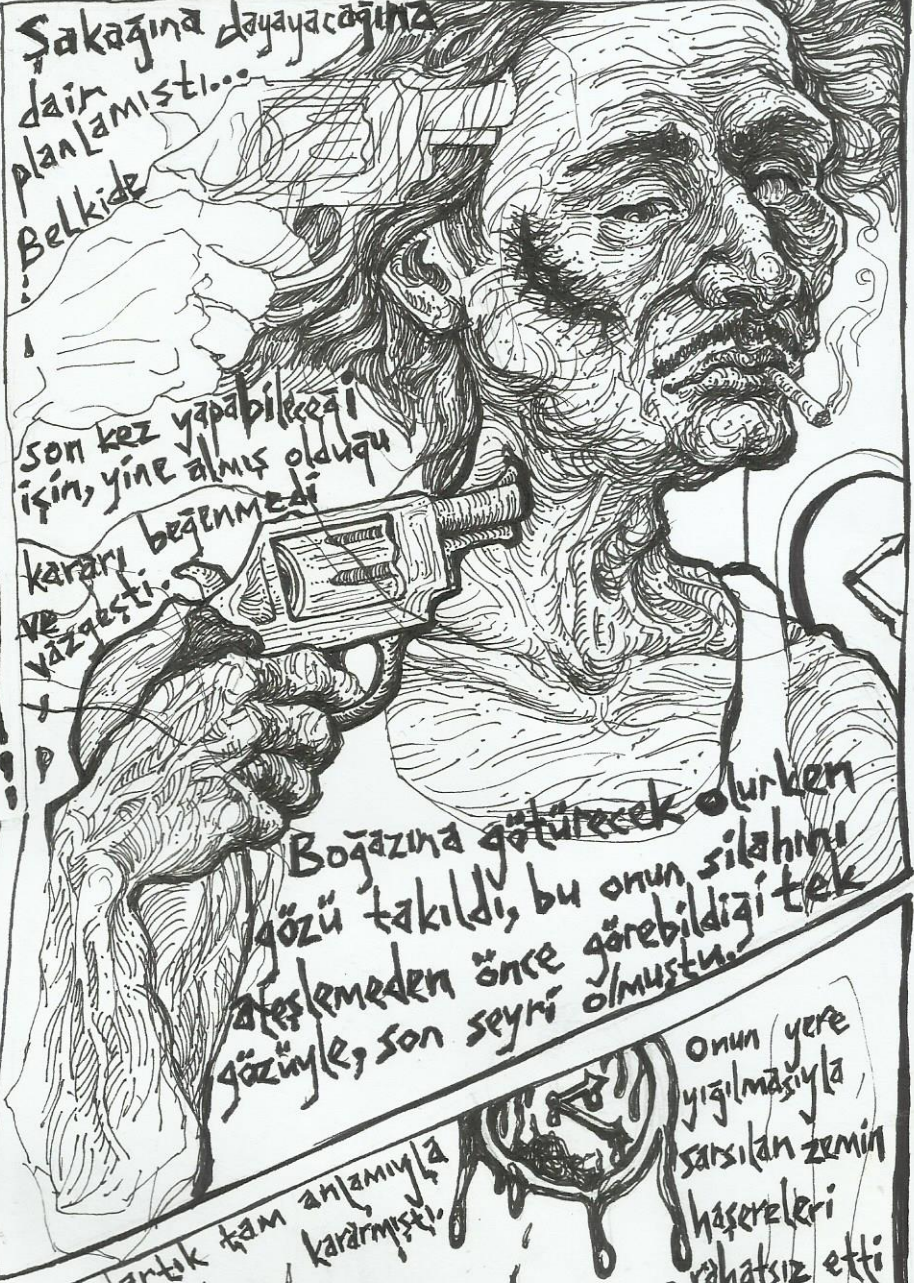

38
kalibrelik
silahına
baktı
son
kez

Sakagina dayayacagina
daim
planlamisti...
Belkide

son kez yapabilecegi
isin, yine almış olduğu
kararı beşenmedi
ve vazgeçti.

Boğazına götürecektik olurken
gözü takıldı, bu onun silahını
atışmadan önce görebildiği tek
gözünü, son seyri olmuştur.

Nurettin için ışıklar artık tam anlamıyla
karmıştı.

onun yere
yığılmasıyla
sarsılan zemin
haşareleri
rahatsız etti
ve ilerinde
paniğe yol açtı,

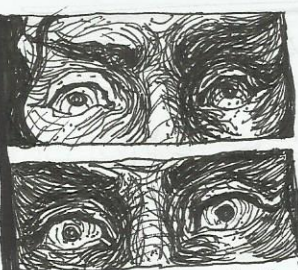
felimsiz adamın hayatına SON
VERİŞİ!

karalayan: deathfordream

Onlar o kargaşayı yaşarken, Muzafer ve ben duvara sarptık. Sarıldığımızı birbirimizden gizleyemedik.

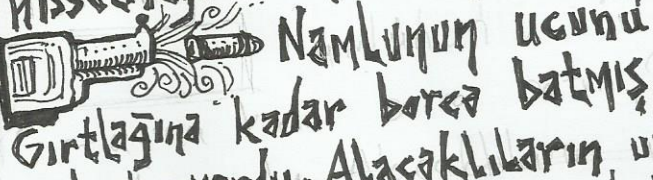
Gözlerimizin önünde Nurettin'in bizi de işine kattığı intihar eylemi gerçekleşmişti. Ağzımızı açabilecek kalmayı yeğledik.

tüm bıçaklar kana bulandı, dilimiz uyustu, uzun süre sessiz

Olacakları zaten biliyorduk, her şey planlandığı gibi gerçekleşmişti. **TEK FALSA**, Nurettin'in kararsızlığı olmuştur. Şakağında değil, boğazında hissetmeyi tercih etmişti.

Namlunun ucunu Gırtlığına kadar borea batmış

sayıklayan: **HİRSİZ**

olması, bu tercihi meşrulaştırıyordu. Alacaklıların uyarı natesinde zaten epey hasar almış ve son iki ayını tekerlekli sandalyede, hızından mahrum olarak geçirmişti. Kani içine sekilmiş, karısından boşanmıştı. Kani akmayı bırakmış ve bedeni giderek sıcaklığını yitirdi. Sessizliğimiz tüm odaya, binaya, şakağına yayılmış kadar büyüdü. Karar mekanizmalarımız aşırı yüklenmeden dolayı çalışmayı bırakmış, hallerimiz his bir şey yapmamak üzerine şekillenmişti.

Ta ki; senelerdir değiştirileceği konuşulan fakat herhangi bir değişikliğe uğramayan, evrenin en rahatsız edici kapı zili, kulaklardan parmak uclarına, bütün evi yıkarak, zamanı durdurup, parano-yayı başlatarak, bando takımı gürültüsünde, hüküm gibi yapıldı üzerimize. Haliyle taş a şekil veren adam la aynı anda, aynı duyulara kapılı verdik

Korku içinde bizi neyin beklediğine dair olan merakımızı gidermek için hamle yaptık. Hamle MİZ. Fos çık TI.

Bu kez boşluğa sarptık. Boşluk bize biz boşluğa bakıyorduk, ortaklıkta kinse vardı. Her şey mümkündü. Olasılıklar denizinde sırpımlar bozulmayı bekler hal dedik bu kez. Hiçbir cevap arayışına girişmedik, sorgulamayı da bir kenara bırakarak kendi bedenlerimizi aklımızın kaldığı yere geri götürdük.

YARIM

Yataktaydı. Ben de yataktaydım. Çıplaktı. Ben de çıplaktım. Beni istiyordu. Ben de kendimi istiyordum. Sağ ayağımı, sol elimin işaret parmağını, babamı ve o amina koyduğumun enkazında bıraktığım neyim varsa. Hepsini istiyordum. Hepsini!

Depremi üzerinden yedi ay geçti ve benim hâlâ uyku adına yapabildiğim tek şey kafayı bulup bir yerlerde sızıp kalmak. Gözkapaklarımı indirdiğim an üzerime yıkılan sekiz katlı binanın tuğlalarından kurtulabilmek için yaptığım ne varsa hiçbir işe yaramadı. Yedi aydır hissedebildiğim tek şey etime saplanan molozların soğuğu... Bir de her nasılsa o yığın arasında sağlam kalmayı başarabilen tek şey olan bilgisayarın hoparlöründen bataryası bitene kadar çalan müzik: Ólafur Arnalds. *Only The Winds*..

"İyi misin?"

Kim bilir kaçınıcı kez tekrarladığı sorusunu göğsüme yasladığı başını kaldırıp yüzüme baktığında fark edebildim.

"Evet."

"Bira alacağım, sen de ister misin?"

"Olur."

Sol gözümünden öpüp yataktan kalktı ve mutfığa doğru ilerledi. O yürürken esmer derisinin altındaki kasların hareketlerini izledim. Birlikte geçirdiğimiz iki yılda vücudunun her bir hücreğini o kadar iyi ezberlemiştim ki karşımda atomlarına ayrılrsa gözüm kapalı birleştirebilirdim. Mükemmel bir vücuttu vardı. Kesinlikle benim hak etmediğim kadar mükemmel bir vücuttu vardı. Nasıl oluyor da yeryüzünde aynı koordinatlarda yaşayabiliyoruz, sorusunu asla cevaplandıramadığım için kendi kendimi yiyip bitirmeme neden olacak kadar mükemmel bir vücuttu vardı...

Enkazın altından yarım çıktığımdan beri bu soru beni daha da çok mahvediyordu. Konuyu birkaç kez açmak istedim fakat her defasında kendisine güvenmediğimi düşünmesinden korktum. Doğruydum. Güvenmiyordum. Seviyordum, tapıyordum ama güvenmiyordum. Elimde değildi. Yirmi dört yaşında, harikulade bir vücuda sahip bir avukat ve yirmi dokuz yaşında, sağ ayağı ve sol elinin işaret parmağı ve hayatta tutunacağı tek bir dalı bile olmayan bir işsiz. Koca bir sifıra eşdeğer artı sonsuz! Bu imkânsızdı.

Elinde iki bira şişesiyle yatak odasının kapısında görüldüğünde etrafımdaki her şeyin ona ait olduğunu hatırladım. İçkimizi o alıyordu. Evin kirasını o ödüyordu. Okuduğum kitaplar dahi onun kredi kartıyla sipariş ediliyordu. Dolayısıyla ben de onun bir malıydım. Görevim yalnızca birkaç günde bir aletimi onun içine sokmaktı ama iki aydır onu da yapamıyordum. Uykularımdan sonra iktidarımı da kaybetmiştim.

Yanıma uzanıp elindeki şişelerden birini bana uzattı. Biradan büyük bir yudum alıp şişeyi yere bıraktım. Ona döndüm. Yüzünde herhangi bir pişmanlık ya da bıkkınlık ya da yanında durmamam gerektiğini bana hissettirecek herhangi bir işaret aradım. Ne olursa. O işareti gördüğüm an üzerimi giyinip ardıma bile bakmadan çekip gidecektim. Kendimi iki yıldır ilk kez bu kadar hazır hissediyordum.

Belki de bunu çoktan yapmalıydım. En azından yedi ay önce. Belki de sırf aptal bir vefa ya da bağlılık düşüncesiyle bırakamıyordu beni. Her baktığında tiksiniyor ama yüzüme söyleyemiyordu. Kendiliğimden defolup gitmemi bekliyordu. Bana acıyordu... O kadar acıyordu ki daha fazla yaşamamam gerektiğini düşünüp içten içe geberip gitmemi istiyordu!

"Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok."

"Dalıp gittin yine. Biraz uyumak ister misin?"

"İsterim. Zaten yedi aydır istediğim tek şey bu."

"Affedersin. Belki bu kez..."

"Yok, sorun değil. Ama bir yere gitmek için uyumamı beklemen gerekmiyor."

Son cümleyi hiç düşünmeden söylemiştim.

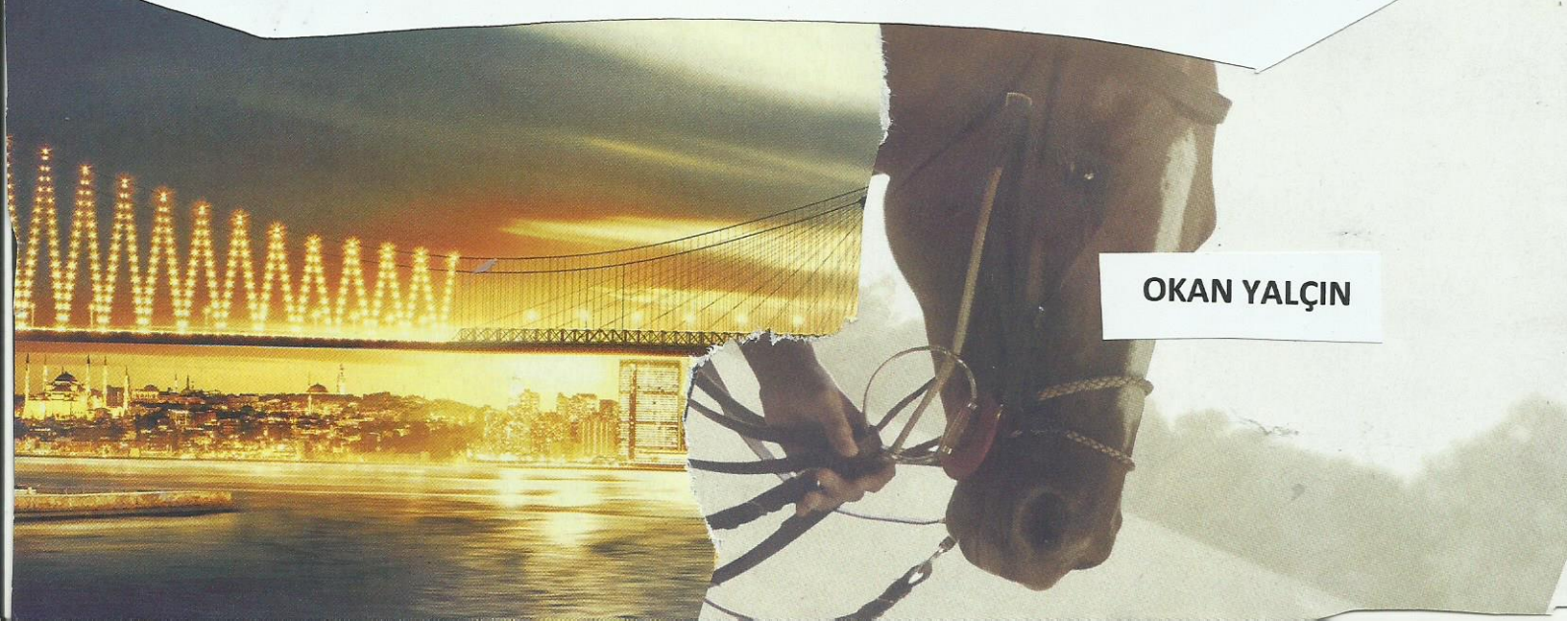
"Ne gitmesi? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Bilmem, başka birisi vardır muhakkak. İki aydır benimkinin kalkmasını beklemiyorsun herhalde."

Bunları da hiç düşünmeden söylemiştim.

"Cebir! Yeter artık! Kendine öfkelenmekten vazgeç. Öfkeni benden çıkarmaktan da! Deprem bu. Deprem! Siktiğimin fay hatlarının birbiriyle çarpışması! Orospu çocuğu müteahhitlerin harca karıştırdığı deniz kumu! Yine orospu çocuğu yetkililerin bunlara göz yumması! Ne senin ne de benim suçumuz var bunda. Yaşadığın için mutlu olmak yer..."

O da tıpkı benim gibi hiç düşünmeden konuşuyordu. Ya da uzunzamandır düşündüğü fakat yüzüme vuramadığı şeyleri söylüyordu. Birkaç cümlesinden sonra sesini duymamaya başladım. Yalnızca hararetle açılıp kapanan dudaklarını ve havada görünmeyen bir şeyleri savuran ellerini izlemekle yetiniyordum artık. Aradan zaman geçtikçe havadaki görünmeyen şeyler birer moloz parçasına dönüşmeye başladı. Yeniden depreme tutulmuştum. Tavandan düşen sıvaların yüzüme düştüğünü hissediyordum. Ve o sesi duymaya başladığımı. O lanet müziği: Ólafur Arnalds. *Only The Winds*..

OKAN YALÇIN

